

ALEX AMOQ

TRAIND INSULAR

rețeaua
românilor
de pretutindeni
RoGrup

TRĂIND INSULAR

ALEX AMOQ

- *primul*

roman holographic al trilogiei

DUMNEZEU IUBEŞTE DIALOGUL

KETHER*

Draga mea Karin,

Aşteptam, zilele trecute, cu nerăbdare, să-ţi faci simţită prezenţa în apartamentul prietenului nostru Lucian, dar nu a fost să fie. Având o anumită experienţă nefericită asupra oamenilor nord-balcanici în ceea ce priveşte cuvântul dat, ora precisă a întâlnirilor de afaceri, francheţea, sinceritatea deplină şi multe altele, toate deficitare - pentru a fi generos voi pune vina pe influenţa nefericită a Înaltei Porţi Otomane – credeam că ai uitat sau poate ai evitat să-mi aduci răspunsul posibil negativ al solicitării mele. Dar Lucian m-a convins că problemele tale au fost imense în aceste trei săptămâni petrecute pe meleagurile tale aproape natale: fetiţa ţi s-a îmbolnăvit chiar acum şi a trebuit să o operezi de apendicită, fostul soţ trebuia convins să accepte divorţul printr-o formulă rapidă sugerată de avocata ta (neprezentarea la înfăţişări) şi, în sfârşit, ciorchinele de prietene care au dat năvală pe o recentă rezidentă germană.

Sper că nu te vei supăra prea tare pe mine dar voi întrerupe relatarea întâmplărilor pe care trebuie să ţi le povestesc, cu tot felul de remarci care-mi vin în minte în momentul redactării

scrisorii mele – fluviu pe care o doresc un fel de scuză pentru faptul că am gândit rău despre cuvântul tău.

*În ebraică = unu

De fapt, despre ce este vorba?

Te-am botezat cu prenumele Karin pentru că nu mi-a venit în gând unul care să înceapă cu litera “S”. Dar reşedinţa lui Herman Göring se numea Karinhall după numele celei de-a doua soţii.

Martha Bibescu a descris splendid acest edificiu şi pe stăpânul său – surprizând, cu sarcasm, atmosfera arogantă imprimată de mareşalul reich- ului care era totuşi un mieluşel pe lângă doamna inimii sale, Karin – în nuvela “Marţafoiul de la Karinhall”.

M-am întrebat, ani mulţi, ce-nseamnă “marţafoi” ? Şi, recent, am găsit cea mai apropiată semnificaţie : caraghios.

De fapt, de ce trebuia să te întâlnesc ?

Pentru că îmi doresc o căsătorie cu o nemţoaică (fie săsoaică, fie şvabă) pentru a putea pleca legal şi definitiv din acest spaţiu mioritic (sau ovin!)…

*

Literatura se naşte din disperare. Toţi marii scriitori ai lumii de până azi, au fost, fie nişte marginali, fie nişte vagabonzi, asociali, inadaptaţi… Într-un fel, mă bucur că am recăzut

într-o stare vecină cu disperarea pentru care nu există decât două tipuri de tratament : sinuciderea sau jurnalul literar. Primul model, deşi conţine o mulţime de proceduri, de la cele blânde până la cele autoagresive – chiar mă gândeam cum ar fi turnarea unui bidon de benzină în cap şi aprinderea unui chibrit şi prima reacţie a fost cea de frig : benzina este rece ! – conduce la o evadare care nu poate fi admisă de nici un creştin adevărat pentru că imposibilitatea sinuciderii este amprenta acestui stil de trăire ce a făcut şcoală de 2000 ani. În schimb, jurnalul literar reprezintă, pentru mulţi dintre noi, cei nemulţumiţi, cei revoltaţi de dezastrul în care trăim, singurul tratament care ne calmează.

Nu se mai poate trăi, acum, decât cu droguri. Jurnalul înseamnă visarea unui suflet ce prinde aripi. Pe vremuri când aveam veleităţi de personaj încadrat în sistem – ironia soartei a făcut să devin chiar un stâlp al societăţii – eram interesat să-mi văd rândurile publicate, să fiu apreciat şi încurajat. Acum, însă, nu mă mai interesează. Pentru că vreau să trăiesc insular. Simt şi văd ceea ce va veni.

Nici nu mă interesează, de fapt, în mod real, dacă mi se va împlini sau nu predicţia. Trăiesc doar cu această obsesie a sfârşitului actualei lumi. Aştept cu nerăbdare meteoritul eliberator. M-am săturat de societatea semenilor mei. Mi-e ruşine că sunt om! Mă consider aparţinând unei specii – rebut. O eroare a zeilor. Mă simt vinovat

pentru fiecare cerşetor pe lângă care trec fără să-i pot da un bănuţ. Întorc privirea când văd o bătrânică cu mâna întinsă şi mă gândesc că mama a avut dreptate când ne-a spus că vrea să moară şi chiar a făcut-o. Mie şi tatei. Ce mult îmi lipseşte conversaţia cu tata…

Este imposibil să rezistăm acestei lumi fără un drog. Şi drogul meu este jurnalul literar.

De aceea voi restructura al treilea roman holografic „Trăind politica” numindu-l: Trăind insular”.

Mă simt mai bine, acum, după tratamentul cu „două pagini”. Cel-de-Sus m-a ales bine!

Karin,

Pare cam ciudată dorinţa mea de contractare a unei căsătorii formale. De vreo câţiva ani nu mai am nici un fel de prejudecăţi asupra acestei instituţii „sacre” în unele biserici şi religii. Este o imensă ipocrizie perpetuată cu obstinaţie până şi acum, în pragul Erei Vărsătorului.

Căsătoria, în orice societate şi în orice confesiune, este un contract ce asigură nişte drepturi şi nişte îndatoriri urmaşilor legali. De aceea, căsătoria fără copii este proscrisă, mereu. Dacă se-ntâmplă să apară şi dragostea – şi noi toţi, cei „vechi”, ştim că la început aceasta a fost – nu durează decât până la instalarea „imperiului obişnuinţei”.

Nu mai avem pentru ce lupta, nu ne mai bucură „prada” care este prea uşor de atins, nu ne mai interesează oferirea florilor sau remarcăm lipsa de gust în asortarea cravatei cu cămaşa şi sacoul, zgârcenia cumplită la deschiderea portofelului pentru achiziţionarea micilor accesorii ale întreţinerii imaginii feminităţii fermecătoare şi mirosul neplăcut al unei transpiraţii rezultate în urma blestemului „adamic”: „cu trudă ne câştigăm rimelul de fiecare zi şi fardul şi fondul de ten şi oja şi berea şi ciorba şi ţigările…”. Dar nu mai răsare zâmbetul de la început… Nişte înfăţişări hâde, posomorâte, obosite şi abrutizate de muncă, de griji, de lipsuri sau de prea – plinul unei bogăţii ce ne ghidează spre singurătate… De ce ?

Şi-atunci? Singura soluţie elegantă nu poate fi decât divorţul. Dacă aş fi un reformator religios aş institui durata oricărei căsătorii de doar 6 luni. Apoi divorţul obligatoriu. Desigur, dacă cele două părţi contractante consimt, îşi pot prelungi căsătoria pentru oricâte mandate doresc. În ceea ce mă priveşte, în timpul celor 11 ani de căsătorie nu am călcat niciodată strâmb. Dar nu este un merit ci o simplă constatare. Pe atunci nu ştiam nimic.

*

11 noiembrie este o mare sărbătoare în Franţa, Belgia şi Statele Unite ale Americii reprezentând „Ziua Armistiţiului” încheiat la

sfârşitul Primului Război Mondial între puterile Antantei şi Germania imperială. În urmă cu 11 ani, la Versailles şi la Rambouillet fiind, participam la atmosfera festivă a străzilor şi a pieţelor franceze, în calitate de trecător. Respiram aerul de toamnă atlantică, îmbibat de ceaţă, dar nesupărător, poate datorită feţelor zâmbitoare ale cetăţenilor, atmosferei destinse, festive, speranţelor noastre ce aveau să se materializeze peste câteva săptămâni. Ale mele şi ale prietenului de călătorie şi de aventuri. Aveam să fim ordonaţi preoţi după Melchisedek în cadrul diocezei mormone din Versailles, în 7 decembrie 1991.

Mă gândesc acum, la mai bine de un deceniu de la acele evenimente, aici, în „grota mea" unde scriu la o temperatură de +3˚C, unde dorm la 0˚C – lemnele nu mi-au venit încă – unde mănânc frugal datorită contului foarte „subţire" la magazinul din apropiere, ei bine, mă gândesc acum, citind o superbă carte a lui Vicente Blasco-Ibanez (Călătoria unui romancier în jurul Lumii), la avantajul nostru de a fi creştini şi europeni. Iubesc enorm India şi cultura sa dar nu pot să nu remarc imensa ei sărăcie, bolile şi mizeria sa şi, ceea ce este cel mai grav, încrâncenarea locuitorilor săi de a rămâne ataşaţi dezastrului lor interior. Am mai folosit sintagma „încremenirea în proiect" şi sunt convins că exprimă cel mai fidel o realitate eternă a acestui spaţiu geografic.

Cu toată încercarea de reformă a lui Sakya

Muni (Buddha) hinduismul a recucerit terenul pierdut iniţial. Totuşi, cum spunea Steinhardt, prea bunul şi înţeleptul Buddha a fost lipsit de câteva experienţe fundamentale: nu a cunoscut Gullag - ul, nu a cunoscut Siberia, nu a simţit, nu a ştiut ce-nseamnă delaţiunea şi, mai cu seamă, nu a fost crucificat, nevinovat fiind.

Mai mult: a încurajat cerşetoria, ascetismul şi retragerea din lume.

De aceea, în ciuda nemulţumirile noastre împotriva Europei, nu putem fi nedrepţi. Europa creştină este cea care ne-a insuflat convingerea că nimic nu este pierdut, niciodată, că încercările şi greutăţile, uneori imense, reprezintă o şansă ce ni se oferă de către Creator şi că doar munca umilă pe care, o depunem în favoarea comunităţii poate fi răsplătită pecuniar şi nu cerşetoria.

Şi ceea ce este esenţial: ne autodistrugem pentru a ne reconstrui… Mereu!

CHOKMAH*

Karin,

Se spune că ceea ce este plăcerea pentru trup este binele pentru spirit. M-am întrebat, adesea, dacă trebuie să le separăm. Călugării au făcut-o. Eu am ales însă, o cale opusă ca finalitate. De aceea cred că mă aflu în conformitate cu mine-însumi când, concluzionând morala povestirilor întâmplate în ultimii ani, subliniez acceptarea vieţii, a prieteniei, a experimentelor de care ne detaşăm, olimpian.

Ce-i pot oferi eu viitoarei mele soţii germane ce se-ndură să mă extragă din acest „tărâm al zmeilor”?

Conform percepţiei comune, poate că nu mare lucru. După normele „clubului nemuritorilor” însă, sunt convins că îi voi putea depune ca ofrandă „paşaportul spre eternitate”. Ce-nseamnă mai exact această sintagmă? Într-un singur cuvânt: nemurirea!

Cum poate un candidat la postul de „sclav” să sugereze ceva atât de nebulos?

Tocmai datorită acestei „nebunii” creatoare care ne atinge, uneori, pe noi, cei chemaţi spre lumea himerelor. Nu noi ne-am ales-o. …

Dragă Karin, crezi că eu nu aş dori să fiu ca toţi ceilalţi, cu casa mea, cu familia mea, cu vacanţele mele monotone, cu aşteptarea pensiei mele, cu nonsensul existenţei mele?

Nu, nu aş mai dori! Şi cred că nu am vrut-o

*În ebraică = doi

niciodată. Poate că am trăit în felul acesta în tinereţe – o tinereţe bătrânească, burgheză – şi poate că am primit de la una din ursitoare, într-o linguriţă de argint, un vin pe care l-am supt cu nesaţ – mi-a povestit mama – dar nu era vin ci ambrozia „tinereţii fără bătrâneţe şi a vieţii fără de moarte”.

Ceea ce-ţi scriu acum nu este deloc fabulaţie. Chiar cred, sunt convins, că ideile mele vor deveni, curând, realitate.

Vei spune că sunt nebun de legat. Dar ca toţi marii nebuni, îmi iubesc himerele şi detest profund realitatea meschină ce mă înconjoară.

Da Karin, răspunsul meu este pozitiv. Accept să devin sclavul unei posibile nimfomane germane. Să fie un pact cu diavolul pe care tu îl mijloceşti?

Nu, pentru că nu există diavol…

Deja m-a prins microbul jurnalului meu holografic. Nu trec două-trei zile fără să scot o foaie albă pe care s-o umplu cu gânduri. Îmi dau năvală, se prăvălesc şi mă obligă să le ordonez.

Deşi totul a pornit ca o întâmplare, într-o zi mohorâtă de 3 Octombrie, ca urmare a unei profunde nemulţumiri legate de achitarea unei datorii mai vechi, s-a transformat într-o descătuşare prin singura terapie care dă rezultat garantat asupra spiritului meu, uneori depresiv: terapia prin scris.

Dar recent s-a produs un eveniment ce s-ar putea să marcheze destinul scrierilor mele. Un

vechi prieten şi coleg de şcoală m-a invitat, întâmplător, la o emisiune a televiziunii locale. A venit vorba despre volumul meu de eseuri << Lumea concavă >> şi mi-a propus să-mi devină manager literar, publicându-l în limba română, la editura unui prieten. Mi-a surâs ideea şi i-am sugerat să-i pun la dispoziţie şi trilogia << Dumnezeu iubeşte dialogul >>. A fost de acord, în principiu, cu observaţiile şi remarcile pe care mi le va face în funcţie de tirajele obţinute pentru fiecare volum.

Iată că spiritul capitalismului, postulat atât de frumos de Max Weber, îşi face apariţia până şi asupra scrierilor mele.

Cel mai mare dintre cele şapte păcate este orgoliul. Şi muritorul din mine se dorea cândva, nu prea demult, etern. Îşi spunea că nu are nevoie de public; renunţase la orice dorinţă de publicare contopindu-se cu propriul sine prin intermediul unor exerciţii complicate de Hatha Yoga.

Dar natura sa nu era potrivită izolării. Era european. Probabil că singurul mare avantaj al Europei este permanenta sa destructurare, imposibilitatea încremenirii în proiect, în orice tip de proiect, începând de la cel de natură religioasă şi terminând cu cel politic, o autodistrugere benefică ce permite o permanentă reconstrucţie.

De aceea, în conformitate cu continentul care i-a dat viaţă şi pe care îl detestă ca orice bun şi iubitor european se pune între paranteze

la intervale regulate de timp, încercând să se auto anuleze. N-a reuşit încă performanţa lui Gogol care şi-a ars romanul << Suflete moarte >> dar se apropie, cu seninătate.

Şi pentru că al treilea roman holografic << Trăind politica >> nu poate fi publicat în starea brută în care se află - prea multe personaje politice cu funcţii importante sunt în viaţă - autorul şi-a luat libertatea de a păstra doar câteva din fragmentele nevinovate pe care le va insera în acest jurnal, comentându-le. Astfel s-a născut << Trăind insular >>.

Îmi spunea Lucian, zilele trecute că: ,,tu nu eşti singur !” Desigur, continua frumos pentru urechile mele, că trebuie să-l vizitez mai des, că sinuciderea nu poate fi o soluţie …

A trăi insular înseamnă, de data asta pentru nemuritorul din mine, a trăi ambivalent. Adică a participa la viaţa socială în măsura impusă de uzanţe, a zâmbi şi a fi prieten cu proprii elevi dar a nu te putea încadra în colectivul didactic coordonat de către un pedagog antediluvian, a renunţa la consumul emisiunilor de televiziune în mod conştient precum Mahatma Gandhi la relaţiile sexuale, a inhala cel mai periculos drog din câte s-au inventat: ideile rezultate din lectura cărţilor; a prelucra aceste câmpuri informaţionale şi a lansa elucubraţiile personale. Dacă există şi adepţi, cu atât mai bine. Dacă nu, vor exista în viitor…

Să nu fie oare această insularitate, o nebunie? Acum, avem senzaţia că nebunii sunt cei izolaţi în ospicii pentru diverse ciudăţenii comportamentale. Ce mai conteză care ar fi acestea, acum, în această lume care a devenit mai nebună decât pensionarii ospiciilor?

De fapt, ce înseamnă o stare de normalitate? A deveni foarte bogat prin intermediul unor inginerii financiare reuşite şi a muri de inimă şi de stress lăsându-ţi palatele pradă proceselor între urmaşi?

A-ţi spiona prietenul pentru a-i lua locul pe un scaun pe care-l vrei etern doar pentru tine?

A trăi într-o stare de asistat aşteptând mila unui stat depăşit de realităţi?

Detest această normalitate!

Ce importanţă are scârţitul fiecăruia dintre noi dacă nu am îndrăznit nimic, niciodată?

Dar dacă am îndrăznit prea des şi prea multe, eşecurile urmând acelor acţiuni?

Ei şi? De aceea suntem muritori!

M-am întors din Italia în Aprilie, după numai o săptămână petrecută în fostul lagăr de refugiaţi de la Latina. Am fost hrănit, cu o mare generozitate, de către Biserica Catolică şi am revenit pentru a nu pierde postul din învăţământ. Prietenul meu a rămas pentru că era şomer în republica noastră. Între timp i-a expirat viza de şedere. Poate că trebuia să revin pentru a începe publicarea cărţilor nemuritorului din mine în limba sa maternă dar muritorul mă îndeamnă să mă concentrez pentru a pleca din nou. De data

asta, definitiv.

Să fie o stare de anormalitate?

Karin,

Vicente Blasco Ibanez spunea, în cartea pe care nu voi obosi să o menţionez, mereu, cu încântare - *Călătoria unui romancier în jurul lumii* - că ,, până şi cele mai neîmblânzite suflete se catifelează în prezenţa frigului.’’. El vizita atunci, în 1924, oraşul Mukden din Manciuria.

Ei bine, eu compun aici ,, în grota’’ mea, o carte pe care deja am îndrăgit-o. Viaţa mea insulară nu este chiar atât de izolată pe cât pare. Demersul meu presupune modelarea unui viitor apropiat de gândurile revărsate acum, aici, în aceste pagini. O altă demonstraţie că orice viitor există, deja, la nivel virtual şi se revelează, uneori, în anumite creiere anteprogramate…

M-am gândit acum. O voi boteza Regine pe potenţiala mea soţie germană. Precum Regine Olsen, muza lui Sören Kirkegaard. Când m-ai întrebat cum aş dori să fie Regine, ţi-am spus doar două condiţii : nimfomană şi vorbitoare a limbii mele native. Deci, va trebui să provină din ţinutul lui Dracula. Nu mi-ar fi suficientă comunicarea în limba engleză? Nu, pentru că nu mi-ar înţelege aceste pagini pe care te rog să i le dai pentru a-mi accepta oferta de angajare, în

deplină cunoştinţă de cauză. Financiar, va ieşi bine din această aventură: drepturile de autor pentru toate cărţile mele, pentru inovaţiile şi invenţile mele referitoare la efectul de piramidă, filmele documentare realizate în cei şapte ani în jurul Globului. Cum, mie nu-mi trebuie bani şi proprietăţi? vei întreba. Nu, nu-mi mai trebuie pentru că mi-am propus să trăiesc în sistemul Bhakti Yoga: tot ceea ce primesc de ,,sus'' donez. Sunt fericit că pot să o fac. Doar atât. Este mult mai greu decât pare. Am un miliard de cereri de ajutor. Cum le voi rezolva?

Îţi voi spune pe parcursul paginilor următoare. Dar, mai înainte, va trebui să-ţi explic de ce doresc ca Regine să fie nimfomană… Să fiu eu atât de bun în privinţa amorului carnal? Europenii gândesc greşit, în mod cantitativ. Explicaţia este alta…

*

Ce înseamnă, de fapt speranţa, pentru fiecare dintre noi? E greu de precizat. Cei mai mulţi se gândesc la bunuri materiale, cât mai multe, dacă se poate. Cu siguranţă că nu această societate hipermaterialistă poate reprezenta viitorul. Cum este posibil ca, în Imperiul Soarelui, să plătim agentul termic cu mai bine de jumătate din salariu? Să fie oare inevitabilă existenţa unui infim număr de bogătaşi (cei mai mulţi deveniţi astfel prin rapt şi colaborare cu agenţii puterii) care trăiesc pe un ocean de sărăcie, de delăsare şi de lipsă de speranţă?

S-a dovedit că soluţia nu este o societate a

asistaţilor pentru că aceasta predispune la amplificarea deturnărilor de fonduri şi la o delăsare a membrilor acestei societăţi. Probabil că doar comunitatea va reprezenta calea de ieşire din marasmul actual. Prea multă bogăţie conduce la alienare, la angoasă, la sinucidere. Prea multă sărăcie împinge spre beţie, indiferenţă, pasivitate. Unde este Infernul cu adevărat, în << lumea de dincolo>> ?Unde este Paradisul? Într-o lume în care vom accede după moarte?

Nu! Ambele se află aici, în Lumea Noastră! În jurul nostru, printre noi şi mai mult, cu certitudine, în noi-înşine!

Dacă soarele de Noiembrie îmi pătrunde pe fereastra camerei mele neîncălzite, dacă fac o baie fierbinte, pe zăpadă şi apoi îmi torn o găleată de apă rece în cap reuşind să mă frec bine cu un prosop uscat în 20 de secunde şi să mă îmbrac cu 3 pulovere se cheamă că sunt fericit şi sinele meu se află în paradis. Dacă însă mi-a căzut guvernul şi o comisie îmi anchetează legalitatea proprietăţilor mele dobândite prin înşelăciune atunci, evident, nu pot fi fericit. Sufletul meu se simte în infern.

De aceea avem nevoie de Comunitate. Ea nu poate fi bazată decât pe prietenie, pe înţelegere dezinteresată. Pe acţiuni comune de termen lung. Îi povesteam unui prieten fost politician şi vârf de lance al unui partid politic că el ar fi trebuit, atunci demult, să poată muri pentru noi toţi cei din jurul său. Desigur, n-a

făcut-o. Eu, însă, am îndrăznit, cândva. Şi rezultatul: eliminarea, marginalizarea, neantul. Noi toţi avem nevoie de experienţe Personale! Numai aşa putem înţelege Lumea.

Ei bine comunitatea adevărată nu poate însemna decât o biserică. Dar care ar putea fi acesta?

BINAH*

Karin,

Nu există condiţii în iubire! În toate tipurile de dragoste. Fiecare dintre noi nu poate gândi decât unilateral: oferim, dincolo de limite. Pe vremuri se spunea,, Totul". Mi se pare imprecis … Dacă Dumnezeu ne-ar cere acum, să ne oferim propria viaţă pentru celălalt sau pentru ceilalţi sau pentru o idee sau pentru un capriciu sau pentru orice altceva, atunci i-o oferim pe loc, fără să clipim, măcar. Dar câţi dintre noi, cei de azi, îndrăznim? Abraham (Avram) a îndrăznit şi Dumnezeu i-a oferit eternitatea. Dar şi membrii ,,Templului Poporului" au riscat şi diavolul Jim Jones le-a dat dematerializarea… De unde ştim cum să alegem? Este foarte simplu. Vedem în noi înşine. Această cale este infailibilă. Eu ştiu, deja… Verbele mele fundamentale sunt: a simţi, a şti, a oferi, a spera, a crede, a vedea (dincolo) şi a fi… Dar niciodată a avea! Pământurile mele, pădurile mele, păşunile mele, toate le-am donat… Mă pregătesc să pornesc în pelerinaj timp de şapte de ani, în jurul Globului… Secolul pe care tocmai l-am început va fi altul: după sufletul meu…

Atât de uşor este să trăim foarte bine, noi, ,,cei şase miliarde", cu resurse foarte limitate, în deşerturi, pe banchiză sau pe calota arctică, pe oceane, pe

*În ebraică = trei

versanţii munţilor dacă şi doar dacă, avem sufletele senine. Altfel, vom trăi foarte greu în cele mai bogate câmpii ale lumii pentru că vom fi cătrăniţi de gândul că vecinul nostru ne-a luat un metru din,, proprietatea noastră inalienabilă", că ne-a omorât un viţel, că ne-a furat un câine…

,,Priviţi păsările cerului şi nu vă îngrijiţi de ziua de mâine; aveţi doar credinţă şi Dumnezeu vă va îndestula!" spunea Iisus, cândva… Iar eu constat în fiecare zi, aceasta…

Azi mi-a spus Laura că, peste câteva zile va veni Mihai din Italia şi mă va solicita în calitate de naş. Am acceptat cu bucurie… De abia azi mi-am dat seama că l-am ales bine pe Mihai când l-am dus la Roma. El nu mi-a înşelat încrederea. Va trebui să aleg, peste puţin, ţara de unde voi pleca în pelerinaj în jurul Lumii: Italia, Germania sau Statele Unite ale Americii?

În forul meu interior încep să înclin, parcă,în favoarea Germaniei. Poate pentru faptul că ştiu că germanii sunt oameni de cuvânt. Aşa că, te rog să-mi găseşti o nevastă nemţoaică pe care să o iau în prima călătorie circumterestră. Dumnezeu îmi zâmbeşte, acum, prin razele de soare trimise deasupra zăpezii, dintr-un cer albastru, pur.

*

Am atât de multe de povestit încât mi-e teamă că voi uita câte ceva. Poate că, într-un viitor ipotetic, vom comunica direct prin

intermediul gândurilor. Dar acum continuăm să savurăm frumuseţea frazei, culorile toamnei şi poezia melodiei sufletului pentru că avem răbdare.

Aceasta este singura calitate esenţială a nemuritorilor: răbdarea. Pentru ei nu există timpul linear care ne obsedează, adesea, pe noi, ierbivorii. Pentru ei există insularităţi temporale: clipa trăită intens! Arhipelagul clipelor este discontinuu şi extrem de extins. Este posibil şi suficient să fie doar o singură insulă.

În mod frecvent, însă, forma clasică este cea a arhipelagului.

„Brahmacharya” este un procedeu tantric de contopire cu nemurirea. Practicându-l cu regularitate şi devenind fericiţi – o fericire organică ce trebuie încercată măcar o dată de fiecare dintre noi, cei muritori – ne stabilim într-un arhipelag pe care nu dorim să-l mai părăsim. Acesta este riscul. De a trăi fericiţi într-o mare a deziluziei, a nedreptăţii, a mizeriei, a sărăciei…

Nu aş vrea să intru, acum, în detalii asupra semnificaţiei terapeutice a „brachmacharyei” pentru că explicaţiile ar putea părea şocante într-o ţară de pudibonzi.

De-aceea ocolesc puţin „fiinţa” profundă din noi care este de fapt eternitatea şi mă abat pe tărâmul singurului tiran recunoscut şi acceptat: Cronos.

Pentru că 6 Octombrie este ziua Apostolului Toma, pentru că printre manuscrisele descoperite la Nag Hamadi în Egipt, în 1945 d.

Chr. , se află şi o Evanghelie (apocrifă) a Sfântului Toma în care Iisus Christos vorbeşte despre reîncarnare.

Şi, în sfârşit, fiindcă, demult, aveam în plan elaborarea unui calendar cu 13 luni, încep să-l folosesc chiar acum în numerotarea acestor pagini insulare. Astfel, datei de 1 luna I a noului calendar îi corespunde data de 11 Septembrie 2001; fiecare lună are 28 zile cu excepţia anilor bisecţi când lunii a VI-a i se adaugă o zi; astfel data de 28 VI este 25 Februarie şi 29 VI este 26 Februarie.

Desigur în continuare calendarul continuă normal: 1VII este 27 Februarie, 2 VII este 28 Februarie, 3 VII este 29 Februarie şi 4 VII este 1 Martie. Avantajul estetic ar fi că 1 Ianuarie cade întotdeauna pe 1 V din calendarul tomiar.

Dar de ce să înceapă noua eră pe 11 Septembrie 2001? La această întrebare va trebui să răspundem pe larg. Dar concluziile nu vor fi mulţumitoare.

Oricum nu mai are nici o importanţă pentru că noua eră a început deja. Calendarul vechilor mayaşi se opreşte în anul 2012 d. Chr. Atunci să fie sfârşitul acestei lumi? Vom vedea…

*

Plutesc în derivă. Poate pentru că aparţin zodiei peştilor. Ascult acum „The Myracle of Love” al formaţiei Eurhytmics care mă unge pe suflet, amintindu-mi de „doamna brună din

sonete”. Cum ar fi posibil ca eu să devin călugăr ortodox precum mentorul meu Nicu Steinhardt când experienţa acumulată în calitate de cobai al „doamnei brune” m-a transpus pe tărâmul zeilor. În urmă cu un an am cunoscut, târziu, la jumătatea vieţii, Brachmacharya. Am botezat-o Beatrice, precum diva lui Dante…

Era pe 11 Septembrie 2001, amiaza. Aşteptam, citind în pat, venirea prietenului meu Nic împreună cu o cunoştinţă pe care trebuia să o primesc în casa alăturată, în acelaşi spaţiu pe care-l închiriasem da la o babă, foarte aproape de Dunăre. Pe la orele 17:00 apare, însă, un prieten care-mi aduce vestea bombardării turnurilor gemene din New York (WTC).

Atunci nu am reacţionat deosebit pentru că nu-mi erau prea clare evenimentele. Mai mult, aveam o măsea umflată şi eram programat, a doua zi, la dentist, pentru extracţie. A trecut ziua şi nu s-a întâmplat nimic pentru mine. Îl rugasem pe prietenul meu să vină oricând numai miercuri, 12 Septembrie, nu. Dimineaţa am donat nişte sânge, apoi am fost la dentist unde, după o injecţie, mi s-a extras măseaua cu bucluc.

La verişoara mea am primit un medicament miraculos: ţuică de prune. Am făcut gargară dar mi-a scăpat din plin pe gât. Nu mâncasem nimic. Am ajuns în localitatea mea suburbană pe la orele 16:00. La poartă, o maşină din care ies zâmbitori Nic şi o doamnă brună.

- Tocmai azi aţi venit? M-am holbat la ei cu un zâmbet larg. Durerea de măsea îmi dispăruse

ca prin farmec. Nic şi-a descărcat marfa şi ne-a lăsat să mâncăm. Mi-am mai revenit şi, probabil, datorită farmecului Beatrice-ei şi a corespondenţei zodiilor noastre (ea este Capricorn) s-a încins o conversaţie atât de animată care ne-a condus pe amândoi în acelaşi pat: capricornii sunt frigurosi şi au nevoie să fie încălziţi. Dar Beatrice era în ultimele zile ale ciclului său lunar. Deşi răspunsul său la insistenţele mele carnale a fost negativ, l-a spus atât de fin încât eu am înţeles contrariul. Nu numai că nu s-a opus dar a acceptat explorarea mea falusiană. Mă temeam să nu-i produc o hemoragie dar nu numai că nu a avut loc dar, fineţea pătrunderii mele pe poarta paradisului ei – subliniată mai târziu de ea – ne-a deschis o cale de comunicare nebănuită care avea să ne transforme în adevăraţi prieteni. Experimentul a durat 5 nopţi.

El valorează mai mult decât un secol. Brahmacharya şi-a deschis porţile.

Karin,

Da, sunt din ce în ce mai convins că nu există diavol. A venit azi la mine un prieten, foarte credincios (în ritul ortodox) şi mi-a spus că urmăreşte la TV o emisiune interesantă numită

„Invazia păgână” care se referă la prezentarea negativă a fenomenului YOGA. I-am replicat: „în cazul acesta sunt un păgân!” Iată o temă care deja mă obsedează…

Chiar dacă ar fi să ştiu că drumul meu terestru se sfârşeşte într-o prăpastie nu aş renunţa la YOGA. De fapt, eu nu trebuia să scriu, acum, aceste rânduri, eu nu trebuia să mai exist de ani buni. Destinul meu era să fiu împuşcat sau dematerializat, într-un fel. De aceea mi se confirmă ideea că am fost ales să fiu un „vehicul”, un mijlocitor între ceva sau cineva de dincolo de lumea noastră şi cei câţiva de aici, de pe acest „tărâm în tranziţie” după care efectul bulgărelui de zăpadă îşi va urma menirea…

De aceea am ajuns acum, aici, în acest spaţiu oarecum izolat de ţară: pentru a recepta mesajele astrale.

Primul discipol sunt eu – însumi. Aşa că primul efect al clasei I de YOGA şi-a atins scopul: a oprit separarea fiinţei mele unindu-mi contrariile şi arătându-mi direcţia…

Toate cărţile pe care sufletul mi le cere, îmi vin tocmai la timp. Am primit recent o carte – etalon chiar de la autorul ei, Aurel Pera (un fost coleg de şcoală şi prieten vechi) intitulată „YOGA – Filozofia revelaţiei supreme „ care m-a luminat. De aceea mă simt dator să-i parafrazez moto-ul care aparţine unui anume Maridan:

„Omul nu este, dar nici nu devine; ci este ceea ce devine şi nu devine altceva decât ceea ce este!”

Iată forma perfectă: sfera. Se spune că Dumnezeu este o sferă sau o infinitate aflată în fiecare dintre noi. Nu cred că este deloc rău. Luther a avut dreptate când a rupt legătura cu Vaticanul, total şi ireversibil. Nu există compromis cu trecutul!

În mintea mea s-a conturat ideea dominantă: Nu unirea tuturor oamenilor, a bisericilor, a religiilor, a ideilor ci separarea mea, împreună cu mine – însumi şi cu al treilea, de tot ceea ce există ca structură oficială… Eu nu pot exista decât gândind sectar şi exclusivist. Şi iată că exist! Deci, ceea ce urmează trebuia să se întâmple.

Orice femeie, cu adevărat femeie, este poligamă.

Sună ciudat pentru o societate ipocrită dar este pura realitate marcată în codul genetic al majorităţii frumoase a populaţiei Globului.

Simt nevoia să-ţi detaliez…

Francis Fukuyama – celebrul autor al „Sfârşitului Istoriei" povestea entuziasmat în „Trust" (Încredere) despre succesul Bisericii Mormone în planul organizării.

El compara această biserică cu Armata Prusiană. În calitate de preot Melchisedek al acestei biserici trebuie să-i confirm spusele. Totuşi, în ciuda admiraţiei mele iniţiale, m-am depărtat de această biserică.

Poate pentru că spiritul meu este prea

iscoditor, poate că sunt Toma Necredinciosul, poate datorită educaţiei mele iniţial „materialist-dialectice” sau, cel mai probabil, pentru că „aşa trebuia să fie.” „Comunitatea mea” trebuie să fie diferită…

Mi-a plăcut enorm la Biserica Mormonă (numele său oficial este „Biserica lui Iisus Christos şi a Sfinţilor Ultimelor Zile”) respectarea cuvântului între membrii acesteia. Se spune că, în Statele Unite ale Americii, în Vest, toate transporturile de valoare se fac numai cu angajaţi mormoni renumiţi pentru cinstea lor exemplară. Mi-a plăcut, de asemenea, întrajutorarea între familiile adesea numeroase. Este o comunitate indestructibilă.

Totuşi, am o mare neclaritate: să se fi arătat, oare. Iisus Christos, după învierea sa din Ierusalim şi indienilor –americani?

Oricum, nu mai contează… Pe vremea apartenenţei mele la Biserica Mormonă nu eram credincios. Am spus-o prietenilor mei – ierarhi ai bisericii - şi am fost acceptat în speranţa că voi deveni. Şi am devenit, într-adevăr credincios, dar foarte recent, după 12 ani de căutări, de rătăciri prin deşertul materialismului european.

Dar biserica mea este alta: cea a Sfântului Toma.

Biserica Mormonă nu acceptă consumul de alcool. Este o greşeală! Oamenilor trebuie să li se permită un drog. Şi alcoolul, sub forma vinului (însuşi Iisus Christos consuma cu plăcere) sau a berii, este cel mai uşor drog.

Cititorii „Lumii concave” s-au întrebat, poate, de unde vine denumirea de „al XII-lea FONDATOR”, denumire cu care erau semnate câteva epistole. Ei bine răspunsul se află în linia de autoritate a preoţiei după Melchisedek ce mi-a fost conferită în cadrul Bisericii Mormone, astfel:

Iisus Christos a ordonat apostoli pe Petru, Iacob şi Ioan (I) care au ordonat preoţi dupã Melchisedek pe Joseph Smith şi Oliver Cowder (II), apoi au urmat David Whitmer şi Martin Harris III, apoi Brigham Young (IV) apoi George C. Cannon (V) apoi Heber J. Grant (VI) Spencer W. Kimball (VII) apoi David B. Haight (VIII) pe linie colaterală, Alain Marie (IX), apoi Dominique Calmels (X), apoi Jean-Luc Magré (XI).

Şi, în sfârşit… al XII-lea fondator: Alex. Amoq(XII).

CHESED*

Karin,

Scopul iniţial al scrisorii mele era să-ţi relatez modul în care am ajuns eu să cunosc extazul tărâmului zeilor după contopirea cu o „poligamă” practicând „brahmacharya”.

Când îţi scriam că aş dori să mi-o găseşti pe Regine nimfomană, mă gândeam la deschiderea ei mentală asupra unui antrenament yoghin foarte uşor de practicat având această dotare genetică produsă de glanda tiroidă sau, mai exact spus, de hiperfuncţia chakrei a V-a (visuddha). Dar la nivelul moralei comune, fariseice, această bună funcţionare a motorului uman constituie un sacrilegiu. Am observat, de curând, că societatea noastră postulează obligativitatea de a fi potenţiali bolnavi prin asigurările medicale ce reprezintă o imensă inutilitate, o risipă intenţionată şi, mai grav, o canalizare a comunităţii spre statutul de „asistat social”. Asta înseamnă că primeşti raţia de medicamente, de salam şi de lapte degresat dacă te supui, dacă accepţi să devii un pion. Eu, însă, mă pregătesc să devin un proscris (outlaw), un marginal, un asocial.

Mă străduiesc, totuşi, să evit lumina reflectoarelor, trăind într-o aparentă normalitate.

Dar, subteran, mintea mea coace o necesară

*În ebraică = patru

schimbare de paradigmă…

Aventura cunoaşterii tantrice a universului feminin a început în toamna anului 1999 al erei creştine. Era un Octombrie ploios.

A venit la mine, într-o seară, un nepot, Cosmin. Locuiam, pe atunci, într-un apartament de trei camere, într-un bloc dintr-un oraş de pe malul Danubiului – oraş care a fost cândva şi al meu pentru că acolo m-am născut, acolo am crescut până la 19 ani, acolo am revenit din exilul parisian şi acolo am fost consilier al municipalităţii.

M-a întrebat ce se-ntâmplă dacă va da câteva telefoane erotice. I-am replicat tranşant că dacă va suna de la mine va trebui să fie fericit dacă îl voi arunca în gura unor crocodili flămânzi. A închis discuţia şi am privit, împreună, un film la TV. Era sâmbătă.

Luni, seara, revenind acasă, îl găsesc pe Cosmin la masa mea de scris, alb ca varul, pierdut (el avea o cheie de la apartamentul meu).

- Ce-i? l-am întrebat.
- Nu pot să spun dar m-am certat cu tata şi în câteva zile eu nu voi mai exista!

I-am văzut privirea şi am ştiut că nu glumeşte cu atât mai mult cu cât, în copilărie, a

fost grav bolnav.

- Ce vei face? L-am întrebat.

- Mă voi arunca de la etajul III!

Nu se poate, te voi duce eu să-ţi arăt un bloc cu zece etaje de unde s-a aruncat o fostă colegă a mea!

La această replică spontană şi inspirată, Cosmin a izbucnit în râs. Atunci a început vânătoarea noastră după „căprioare”.

Pare curios dar s-ar putea să fie real. Un scriitor adevărat nu ar trebui să scrie nimic niciodată. El ar trebui să fie un înţelept şi deci un personaj despre care să se scrie. Demult, în timpurile transmiterii orale a marilor legende, apărea, uneori, un trubadur care ordona şi concentra poveştile eroice ale tribului. Era poemul comunităţii, viaţa şi lupta sa, amintirea şi comoara transmisă strănepoţilor.

Suntem, adesea, mult mai ataşaţi de trecut pentru că ne cunoaştem eroii legendari. Îi admiram în copilărie, la gura sobei, ascultând poveştile spuse de bunicii noştri.

Cândva, demult, în alt secol…

Doar câteva sunt temele fundamentale ale omului ce se repetă la infinit: dragostea, moartea, lupta, setea de libertate…

Mi-am propus, în acest volum de debut, să surprind câteva flash-uri despre dragoste.

Ce înseamnă de fapt dragostea?

Iubirea pentru aproapele aflat în nevoie?

Devoţiunea pentru Creator?

Conservarea unei relaţii formale în doi, de dragul aparenţelor?

Nu, este altceva! Este ceva cu totul diferit!

Este un zâmbet pentru început. Apoi o lungă conversaţie sub forma unui dialog.

Deformaţia celor mai mulţi dintre profesori care se transmite, nefericit, discipolilor, este că ei nu ştiu să asculte. Ei vorbesc într-una, sunt prea locvace şi nu vor şi nici nu mai pot să-şi asculte aproapele pentru a-l înţelege.

Dialogul înseamnă a sorbi cuvintele celuilalt, nu atât pentru ceea ce spune – este doar o banalitate – cât pentru deschiderea propriului suflet pentru a primi cuvântul, zâmbetul, privirea, căldura, îmbrăţişarea şi eternitatea lui. Sau a ei! Este obligatoriu pentru noi, muritorii, să nu dureze. Pentru că se poate sfârşi tragic, în acest caz devenind legende sau, mai grav, se poate termina normal, printr-o căsătorie demonetizând dragostea. Se ştie dar nu se recunoaşte: căsătoria este o convenţie socială, un contract, un aranjament financiar, o poliţă de asigurare medicală pentru bătrâneţe dar nu este niciodată un teren fertil pentru o mare iubire…

În urma unei anchete efectuate printre membrii Parlamentului republicii noastre s-au tras nişte concluzii alarmante. Cei mai mulţi parlamentari, supraponderali, cu tensiunea mărită, cu probleme de circulaţie arterială, se simt frustraţi de lipsa iubirii.

Cei care îndrăznesc să abordeze hetaïre de

ocazie folosesc stilul „iepuresc”, nefiind împliniţi. De aceea legile sunt aşa de poticnite.

Ce-i de făcut?

*

Fiecare dintre noi, cei de azi, am fost cândva copii. Şi, toţi copiii lumii, din toate timpurile şi de pe toate continentele sunt, fără excepţie, nişte accidente. Pare a fi o formulare dură, abruptă, dar este o realitate indubitabilă. Noi, toţi muritorii, reprezentăm surprize şi speranţe pentru părinţii noştri. Şi în acest domeniu se observă spiritul jucăuş al lui Dumnezeu: de a nu ne lăsa să ştim dinainte dacă fiii şi fiicele noastre vor trăi mult sau puţin, dacă vor fi bolnavi cronici sau nu, dacă vor avea căsătorii fericite sau dimpotrivă, dacă vor avea sau nu moştenitori, etc.

Desigur că apare, adesea, şi spiritul divin la naşterea unora dintre copii dar niciodată viitorul acestora nu se va face cunoscut celor apropiaţi lui. Îndemnul protectorului nostru este simplu şi clar:”îndrăzniţi să trăiţi şi veţi vedea!”

În schimb, diferită va fi relaţia dintre noi şi urmaşii noştri dacă ne vom amesteca în determinarea viitorului lor: modificarea sexului, a culorii ochilor şi a părului, coeficientul lor de inteligenţă, viitorul lor predeterminat. Îi lipsim astfel de posibilitatea de alegere, de liberul lor arbitru.

Recent s-a deschis poarta clonării, cu gânduri bune.

Dar se ştie că drumul spre infern este pavat cu intenţii bune. Tratarea malformaţiilor congenitale încă din starea intrauterină, prevenirea unor boli genetice, cheltuieli mai mici necesitate de îngrijirea handicapaţilor din naştere şi câte şi mai câte asemenea aserţiuni binevenite.

Totuşi, pentru câţiva dintre noi, data de apariţie a primei clone umane va însemna data de începere a unui război nemilos în timpul căruia ne vom strădui să transmitem spiritul divin androizilor; îi vom face autoreplicanţi şi le vom imprima dorinţa de a distruge, total şi ireversibil, rasa umană, pentru a evita cândva, într-un viitor ipotetic, vreo altă încercare de clonare hominidă.

- Cine suntem noi?

- Furioşii Domnului!

Până şi furia se învaţă… Cu atât mai mult dragostea…

În concepţia yoghină, „brahmacharya” înseamnă continenţă, înfrânare, reţinere, având sensul de abstinenţă, focalizare spirituală, transmutare şi sublimare a potenţialului sexual, atât masculin cât şi feminin”. Deci brahmacharya urmăreşte controlul potenţialului sexual fără a fi anulată posibilitatea exercitării funcţiei sexuale.

Care sunt căile de urmat pentru cei care îndrăznesc să practice acest gen de dragoste?

Karin,

Am avut o lună a lui Decembrie foarte inspirată: între Sf. Andrei (30 Noiembrie) şi Sf. Ştefan (27 Decembrie) mi s-au arătat, pe tărâmul oniric, toate inovaţiile pe care va trebui să le pun în practică, în scurt timp. Am „văzut” detalii esenţiale pe care le căutasem zadarnic, fără nici un rezultat, în starea de veghe anterioară acestei perioade. De fapt, sunt doar două concepte fundamentale din care derivă o multitudine de aplicaţii: sfera magică şi conul mobil. Mai bine de doi ani mă aflam în eroare cramponându-mă de forma piramidală ca „vehicul” al „efectului de piramidă”. Greşeam profund, în sensul că forma conică produce acelaşi efect dar cu avantajul deplasării nestingherite pentru că nu mai trebuie să ţinem cont de nordul magnetic. Nu intru, acum, în detalii pentru că nu acesta este scopul scrisorii mele. În treacăt doar amintesc pentru Regine că aplicaţiile acestei descoperiri în plan financiar sunt fabuloase: eliminarea greutăţii excesive şi menţinerea la parametrii normali mâncând oarecum obişnuit, starea de calm indusă, încetarea durerilor artrice şi reumatismale şi multe altele printre care menţinerea unei potenţe ridicate şi a unui libido deosebit, atât masculin cât şi feminin. Ceea ce

mă încântă într-o mare măsură este născocirea unei jucării, cu multiple derivaţii, asemănătoare în plan conceptual, „cubului magic” apărut pe vremuri, în Ungaria, dar mai simplu.

Până la brevetare va rămâne sub denumirea de jucărie (toy). Ceea ce pot comunica acum este o estimare financiară fără nici o bază reală care presupune că cel puţin 100 milioane de copii din Uniunea Europeană vor solicita, în primul an de fabricaţie, această jucărie al cărui preţ sper să nu depăşească 100€. Profitul rezultat este astronomic dar, poate din fericire, pe mine nu mă interesează această latură decât în măsura în care îmi confirmă rezultatele cercetărilor, ajutându-mă să continui explorarea „efectului piramidal” şi efectuându-mi pelerinajul în jurul Globului. Pentru Regine, însă, ar putea fi o confirmare că, deşi s-a aruncat într-o aventură matrimonială neobişnuită, a câştigat la ruleta destinului pentru că „Dumnezeu ţine cu cei curajoşi”.

De fapt Cosmin a fost la un pas de sinucidere. Pare ciudată trecerea abruptă de la un subiect la altul, fără legătură, dar la mine nu trebuie să te mai mire nimic… După cartea de eseuri „Lumea concavă” va urma o continuare cu titlul „Omul sferic”. Iată că acum, aici, trăind insular, îl „vizualizez” pe „omul sferic” pe care-l doresc rostogolindu-se peste actuala „omenire”. De ce ?

Cele 4 cărţi sfinte ale Bisericii mormone sunt: Biblia (Vechiul şi Noul Testament) Cartea lui Mormon, Doctrine şi Alianţe şi Binecuvântarea Patriarhală.

Biblia se citeşte şi se comentează puţin în comparaţie cu Cartea lui Mormon care este o scriere apocrifă bazată pe traducerea, prin „revelaţie”, făcută de Joseph Smith după nişte plăcuţe de aur descoperite de el pe dealul Cumorah la data de 21 Septembrie 1823.

Lucrarea „Doctrine şi Alianţe” reprezintă o însumare de 138 declaraţii ale preşedinţilor bisericii referitoare la normele de organizare dar şi la aspecte doctrinare.

De asemenea trebuie menţionată ca scriere fundamentală mormonă, ataşată „Cărţii lui Mormon” şi „Perla de mare preţ” care conţine selecţii din Cartea lui Moise, Cartea lui Abraham, Joseph Smith_Matthew, Joseph Smith History şi Articolele de credinţă.

Totuşi, cea mai tulburătoare şi cea mai personală scriere este dată de către Patriarhul fiecărei dioceze către credinciosul ce vine să obţină binecuvântarea destinului său. Am avut plăcerea s-o primesc la data de 22 Septembrie 1991 de la patriarhul Michel Cunche. Iat-o:

(I)

„Frate A.G.M. (Alex Amoq), în numele Domnului nostru Iisus Christos şi prin autoritatea ce o deţin în Sfânta Preoţie Melchisedek, acţionând ca patriarh al patriarhiei Sion din Paris, îmi aşez mâinile pe capul tău şi îţi acord

binecuvântarea patriarhală.

Această binecuvântare pe care Domnul ţi-o dă astăzi este reflectarea voinţei sale, a iubirii lui pentru tine, iar toate cele ce îţi vor fi făgăduite prin această binecuvântare se vor împlini după credinţa pe care o ai, după fidelitatea cu care vei respecta poruncile Domnului şi îl vei sluji. Ţine minte că slujindu-ţi confraţii îl slujeşti pe Dumnezeu.

Cuvântul Domnului, te va ajuta să nu uiţi şi să fii conştient de cât de mult te iubeşte el, pentru că tu eşti fiul lui, pentru că ai acceptat Evanghelia pentru că îţi deschizi acum inima către adevăr şi doreşti din toată fiinţa ta să îl slujeşti.

Domnul te iubeşte. Fii gata deci să-l slujeşti bine. Fii gata ca sub călăuzirea lui, să te îngrijeşti de căminul pe care l-ai întemeiat, de toţi cei din jurul tău şi de munca pe care ai s-o începi în aceste zile sub îndrumarea lui. Ai primit binecuvântarea de a veni pe pământ în această epocă a celor mai mari cuceriri ale cunoaşterii, dar şi a celor mai profunde contradicţii. Lumea este guvernată de ură, de luptă pentru putere, pentru bani, iar tu ştii bine toate acestea…

GEBURAH*

Fiecare yoghin are posibilitatea de a opta pentru: ,,renunţarea la activitatea sexuală, făcând tot posibilul de a canaliza potenţialul sexual, prin intermediul anumitor tehnici yoga, transformându-l, gradat, în alte forme de energie cum ar fi vitalitatea, dinamismul lăuntric, iubirea pură, forţa mentală, spiritualitatea, toate acestea în afara oricărei trăiri erotice sau sexuale"

,,Alternativa integrării într-o activitate erotică în care se urmăreşte controlul deplin sau continenţa funcţiei sexuale prin exercitarea inteligentă a acesteia. În principiu, se urmăreşte o deplină separare a orgasmului de ejaculare suspendându-se, pe o perioadă nedeterminată, ejacularea, indiferent de durata, intensitatea şi frecvenţa contactelor sexuale. Ejacularea este admisă numai atunci când cuplul urmăreşte scopuri procreative, aspirând la concepţia unui copil. Pentru femei, controlul descărcării sau continenţa potenţialului sexual este foarte uşor de realizat şi implică numai foarte rar, un minim antrenament prealabil.

Pentru masculinitate, însă, controlul

ejaculării şi suspendarea pe un interval cât mai lung de săptămâni, luni sau chiar ani a acesteia implică o antrenare gradată fiind considerată drept o performanţă deosebită care

*În ebraică = cinci

asigură accelerarea progresului spiritual în cadrul existenţei, generatoare de fericire în cadrul cuplului. Aceasta implică o altă perspectivă asupra vieţii şi a sexualităţii, fiind o invitaţie către descoperirea dimensiunii enigmatice, spirituale, a erosului transfigurator."

Yoghinii consideră că întregul Univers se naşte din unirea cosmică a principiilor masculin(yang) şi feminin (yin) a cărei expresie, în plan uman, este amorul plenar, transfigurator.

Din perspectiva continenţei perfecte realizate în cuplu, de către ambii parteneri, amorul este o dilatare generatoare de fericire continuă şi de beatitudine în care se porneşte de la entităţi finite şi se ajunge la un infinit zeiesc.

Un proverb indian chiar subliniază că : ,, atunci când, graţie continenţei depline, iubire este nesfârşită, imposibilul devine, cu uşurinţă, posibil."

,,Reţinerea spermei în timpul interacţiunii sexuale conduce la amplificarea potenţialului vital, la amplificarea nebănuită a plăcerii amoroase în cuplu, la regenerare şi reîntinerire, la trezirea spontană a capacităţilor telepatice, la trăirea unui număr uriaş de orgasme, fără pic de oboseală, somnolenţă sau repulsie faţă de sexualitate. La femeia care practică frecvent,

continenţa sexuală, se observă o reducere a secreţiilor menstruale, dispariţia fenomenelor penibile secundare legate de ciclu, regenerarea corporală, amplificarea creativităţii, trezirea inteligenţei, tonusul vital mărit, echilibrul psihic, anularea complexelor de inferioritate. Cuplurile care practică continenţa sexuală rezistă mai mult în timp, sunt mai sudate şi mai armonioase decât cuplurile obişnuite, sunt confruntate cu foarte puţine conflicte lăuntrice”

Reflectând puţin asupra Cursului de Tantra Yoga,din care am reprodus ample pasaje, trebuie să ,,concluzionez că fiecare creştin va trebui să înveţe” tehnica iubirii.”

*

Învăţătura yoghină consideră că,, atât timp cât se practică continenţa sexuală, fiinţa umană nu are de ce să se teamă de bătrâneţe prematură, de boală, de moarte sau de decrepitudine. Este evident că, în ceea ce priveşte sexualitatea, concepţia yoghină nu propune inacţiunea ca scop. Ar fi iraţional să se propună abstinenţa totală generalizată ca ţel în yoga pentru că, în majoritatea cazurilor, inacţiunea din punct de vedere sexual ar fi chiar imposibilă, uneori asumarea acesteia fiind chiar dăunătoare fiinţei.

Atunci când fiinţa umană s-a stabilit ferm în Brahmacharya, în ea se dezvoltă un fond uriaş de vitalitate şi energie, o minte ageră, curajoasă,

un intelect puternic care poate lupta cu orice fel de dificultate sau nedreptate. Cel care practică, cu asiduitate, continenţa, va descoperi în fiinţa sa un surplus de forţă fizică pe care o va putea angrena în munca sa de zi cu zi, amplificarea forţei mentale îi va permite accelerarea gândirii şi îmbunătăţirea memoriei; creşterea potenţialului intelectual îi va deschide calea unei dinamizări nete a vieţii sale spirituale.”

Celebrul tratat Yoga Darshana menţionează în capitolul II, sutra 37 că: ,, aceia care practică continenţa dobândesc o mare putere.” Continenţa permite chiar revelarea Sinelui Suprem; corpul, psihicul şi simţurile celui care o practică cu tenacitate devin capabile de realizări uluitoare.

Ca urmare a practicii milenare yoghinii au constat că ,, omul deţine facultăţi care îi permit să depăşească realitatea empirică, banală care îl limitează. El este capabil să utilizeze posibilităţile corpului său, prin angrenarea proceselor de transmutaţie, cu mult dincolo de funcţiile lui biologice, însă respectând condiţia de a nu tulbura legile devenirii şi armoniei care reprezintă ordinea firească a vieţii.

Funcţia sexuală poate să fie şi o ocazie a anumitor practici perfect naturale, angrenate cu ambianţa macrocosmică, fără a perturba ordinea biosului. Viaţa trăită cu dragoste ne va ajuta spontan să sublimăm totul. Dacă, ulterior mai avem ceva de făcut, aceasta este să conştientizăm bogăţia energiei care se lansează

impetuos pentru a ne face să trăim îmbogăţiţi prin extaz o nouă viaţă, să jubilăm şi să ne bucurăm din toată fiinţa de fericirea de a fi om, o fiinţă topită într-o altă fiinţă, unită inefabil, empatic şi total prin dragoste cu nemărginirea. Aceste momente sunt, adesea, prea scurte. Am vrea să le prelungim dar orgasmul le încorporează prea repede cu victoria sa triumfătoare care ne răpeşte prompt potenţialul fundamental de acţiune.”

Va trebui să consemnăm toate consideraţiile ajunse până la noi, aici, în Europa ignorantă, bigotă şi pudibondă, consideraţii ale tantrismului care ne vor da o bună pregătire teoretică ce ne va ajuta să plutim lin pe oceanul dragostei.

Karin,

,,Opreşte-te!” era îndemnul - poruncă al lui Mephisto dat lui Faust în viziunea lui Goethe. Aceasta este cheia uşii care ne conduce la o scară a cărei primă treaptă se numeşte << înţelegerea >>. Şi pentru Dumnezeu este o sferă iar omul este făcut ,, după chipul şi asemănarea Sa”, înseamnă că omul întreg, omul adevărat, nu poate fi decât tot o sferă. O sferă care se rostogoleşte peste actuala omenire care a devenit deja mephistofelică, adică statică, autosuficientă, opacă, închistată, încremenită în propriul proiect în care democraţia este deja o

imensă perfidie. Un singur apelativ ar putea să descrie perfect această lume în care vieţuim şi noi: fariseism! Şi cum bine ştim, secta fariseilor a fost măturată din istorie.

Secta raëliţilor a ,,produs” prima clonă umană. Pentru mine, care mă străduiesc să devin un autentic << om sferic >>, problema delicată nu ar consta în stagnarea gândirii înalţilor ierarhi care au proclamat, în cor, interzicerea experimentelor, ci consecinţele pentru spirit de a se ,,ambala” cu clone... Cu siguranţă că Dumnezeu este un mare jucător. El nu s-a mulţumit cu jocul de zaruri, de şah, de poker sau chiar de bridge ci a mărit gradul de dificultate al fiecărei noi etape cu un coeficient cunoscut deja, rezultat din şirul lui Fibonacci.*

Singura noastră cale de urmat este să ne prindem în joc. El se numeşte: clona umană. În curând va apare o nouă mare sfidare: secta roboţilor. Unde vom fi noi? Vei întreba, Karin. Dar răspunsul îl observi, pe zi ce trece, la fetiţa ta. Are nevoie de tine acum, când este mică, dar adolescentă deja, începe să aibă viaţa ei. Părinţii sunt buni atâta timp cât pot să dea bani, iar după aceea reprezintă o simplă amintire. Nu sunt sigur dar cred că eu am făcut excepţie în relaţia avută cu tata. De aceea poate că el îmi trimite mesaje, ghidându-mă.

Oricum, interdicţia nu reprezintă, niciodată, o soluţie. Cel mult, rolul său este de a martiriza stimulând astfel noua paradigmă.

Dacă ar fi să aleg „reîncarnarea” viitoare a

sufletului meu voi alege „societatea roboţilor”.

* $\frac{\sqrt{5}+1}{2}$ =1.618 sau numarul de aur (ϕ)

Ce-ar fi să urmărim războiul clonelor contra roboţilor? Deja ne incită... Vezi dar că tot Universul este un mare joc? Dacă teoria big-bang-ului este valabilă, având astfel un univers pulsatoriu, înseamnă că partida se reia după o nouă explozie... Q.E.D**.

- Unde eşti Cosmin? De ce nu dai târcoale gândului pentru a te aduce în povestire?

*

Cele două metode fundamentale ale credinţei religioase (şi de orice natură) sunt: cea a acusticilor şi cea a pitagorienilor.

Prima metodă nu are nevoie decât de revelaţie şi se bazează pe fraza fundamentală: ”Dumnezeu a spus...”

Credincioşii se conformează, desigur.

A doua metodă însă adaugă un „dar”, adică:

** Quod erat demonstrandum

„Dumnezeu a spus dar trebuie să ne arate şi dovezi astfel încât să înţelegem şi noi...” Aceasta este calea
ce a deschis poarta reformei religioase, a ştiinţei, a libertăţii, a autocontestării, a progresului – dacă există aşa ceva – a Sfântului Toma.

Să continui însă, binecuvântarea patriarhală

obţinută în dioceza Parisului:

(II)

„... Dar lumea Domnului nostru Iisus Christos, biserica sa, sunt conduse de fraţi care cu umilinţă muncesc sub călăuzirea lui. Fii sigur deci, că ai adevărata Evanghelie a Domnului nostru Iisus Christos, în Biserica sa; el – însuşi conduce această biserică, iar toţi cei care îl reprezintă pe Pământ nu fac decât să îl slujească, ajutându-te pe tine, participând împreună la lucrarea Domnului pe Pământ.

Bucură-te, deci, că trăieşti aceste vremuri, că cunoşti acest adevăr şi că ai ocazia să-l practici.

Tu descinzi din Manase şi eşti beneficiarul binecuvântărilor făgăduite la venirea lui Abraham. La fel cum izraeliţii au fost răspândiţi şi acum se readună. Făptuieşte deci sub îndrumarea Tatălui ceresc, acolo unde ţi se va cere pentru că ai de îndeplinit o importantă lucrare pe acest Pământ. Fii gata pentru aceasta. Sub îndrumarea ta Biserica va creşte pentru că tu vei fi chemat să conduci. Fii sigur că singurul lucru important este felul în care îţi vei îndeplini chemarea. Orice va fi, este important! Orice ar fi, nu îl poţi îndeplini decât cu ajutorul Domnului. Ai, deci, deplină încredere în El căci te va ajuta. El nu-ţi va da, niciodată, nici o poruncă fără să-ţi arate şi calea de a o îndeplini.

Respectă poruncile Domnului; ele sunt menite spre a te face să creşti şi să progresezi.

Cuvântul de înţelepciune va constitui forţa

pentru tine; trupul îţi va fi sănătos; vei avea siguranţa ajutorului Domnului în problemele de sănătate sau accidente şi protecţia Lui.

Respectă ziua Domnului şi păstrează-ţi-o ca să fii în casa Lui. Astfel te pregăteşti pentru a-l primi pe Domnul.

Karin,

De ce nu încerc să-mi brevetez, aici, în arealul nostru nord-balcanic, inovaţiile despre care eu susţin că sunt deosebite?

De ce nu mă zbat să-mi public cărţile, aici? De ce nu mă interesează nici un fel de recunoaştere socială, preferând să trăiesc în „grota mea” congelată ca într-un butoi al lui Diogene? De ce aştept salvarea din exterior, de la tine ca mijlocitor şi de la o întruchipare a „prinţului pe un cal alb” personificată într-o ipotetică nemţoaică binevoitoare, Regine, după cum am botezat-o?

Pentru că, aici, mediul este absolut ostil. Dacă m-aş ocupa cu căutarea de sponsori – presupunând că aş avea vocaţie – pentru publicarea cărţilor, nu le-aş mai concepe.

Se ştie că fiecare scriitor, poet sau inventator este puţin boem: visează, gândeşte în singurătate, este adesea naiv sau dezinteresat

de partea practică, materială a vieţii... În sensul valorilor comune este un soţ catastrofal. Totuşi, uneori îi sclipeşte „etajul superior” până la incandescenţă şi dacă are noroc de un bun manager care să-i valorifice şi să-i administreze „revărsările cerebrale”, atunci iese ceva fertil şi în plan financiar. Aceasta ar putea să fie şansa mea cu Regine. Doar tu poţi să mi-o găseşti, Karin...

În urmă cu doi ani, în ultima zi a secolului al XX - lea, inspiraţia îmi dicta cel mai frumos eseu al „Lumii concave” pe care l-am numit: „Asimetria din mine”. Atunci speram că în scurt timp, voi părăsi teritoriul nord-balcanic, poate chiar Europa. Şi iată că acum mă aflu tot în acest areal aşteptând cu nerăbdare salvarea de la o ipotetică Regine.

Dar tradiţia mă îndeamnă să-mi aştern gândurile în preajma schimbării anilor.

Această tradiţie se trage tot de la Cosmin.

La fiecare zi de naştere, în secolul nostru, am avut şansa să mă viziteze câte o hetaïră.

Relaţia carnală între diferiţi indivizi de sexe diferite – singura care ar trebui încurajată şi cultivată atât de biserică cât şi de stat (sunt demodat, nu?) – presupune două aspecte fundamentale: mobilitatea coloanei vertebrale şi moderaţia alimentară. Primul implică exerciţii zilnice care ar trebui să ne intre în reflex, precum spălatul pe dinţi, care nu durează mai mult de 10 minute, iar al doilea aspect implică nuanţa calitativă a alimentaţiei care conduce şi la cea

cantitativă. Ar trebui să abolim tradiţia europeană bazată pe zahăr – ulei – făină, înlocuind-o cu o alta mai sănătoasă bazată pe peşte oceanic, legume şi fructe. Dar nu brusc!

Extrem de lent pentru a putea da bune rezultate.

Un exerciţiu eficient pentru întărirea muşchilor circulari ai vaginului practicat de concubinele împăraţilor chinezi constă din plimbarea unei bile cu diametrul de 3 cm, din os, fildeş sau lemn pe toată lungimea acestuia, pentru început, iar apoi plimbarea a două bile în sensuri diferite.

După renunţarea la sinucidere, Cosmin mi-a solicitat două rezolvări: să-i fac rost de „prietene” pentru amor şi de cărţi de „specialitate”. A fost o întreagă aventură care s-a terminat frumos. Va trebui să ţi-o relatez, Karin, în cele câteva scrisori pe care ţi le voi mai trimite. Fie ca anul 2003 să fie cel mai bun an pentru tine, Marcel şi toţi cei apropiaţi vouă.

TIPHARETH*

Cursul de tantrism yoghin continuă:

„Există practici care, printr-o utilizare conştientă a energiilor lăuntrice ale fiinţei, întârzie orgasmul. El poate fi şi inhibat complet sau controlat astfel încât să-l putem trăi de un număr uriaş de ori fără ejaculare, ceea ce permite să se reînceapă şi să se atingă infinit mai multe orgasme fără cheltuială seminală. Actul sexual poate fi prelungit indefinit şi reînceput la simpla voinţă.

Energia vitală este stimulată şi sărbătoarea corpului, trăită cu o fericire extraordinară, durează atât cât se doreşte. În afara acestor practici superioare, fundamentale, actul sexual presupune epuizare, diminuare şi o palidă plăcere.

El este atunci şi o activitate fizică intensă

care poate duce la oboseală şi vlăguire accentuată ce va conduce la blazare. Atunci sărbătoarea dragostei încetează rapid, ea devenind un abuz”.

Iată cele 12 precepte ale orgasmului total succesiv (fără ejaculare) după Tantra Yoga:

1. Implozia profundă. „Energia erotică transmutată se sublimează în energii din ce în ce mai elevate şi se acumulează în planurile profunde ale fiinţei provocând atât stări unice de plăcere cât şi fenomene extraordinare, de o bogăţie fascinantă prin fineţea lor.

Intensitatea trăirii se măreşte constant în timpul

* in ebraică=şase,

experienţei”.

2. Planul temporar. „În afara timpului, indefinit ca durată, producând o senzaţie oceanică de plenitudine pe care o induce în întreaga fiinţă la ambii parteneri dându-le bucuria de a trăi”.

3. Planul subtil (atât psihic cât şi mental). „În afara corpului dar antrenând armonios şi corpul prin forţa senzaţiilor erotice resimţite global”.

4. Jocul cu (în) sine. „Simultan cu perceperea telepatică (empatică) a celuilalt ca şi cum te-ai simţi pe tine însuţi”.

5. Anularea dependenţei. „Celălalt dispare datorită transfigurării realizate spontan şi astfel se resimte o gigantică dilatare a conştiinţei de

sine fuzionată cu a celuilalt, în macrocosm, la nesfârşit”.

6. Reflexivitatea. „Act hiperconştient şi în întregime stăpânit ce conduce progresiv la un abandon extatic care face să se manifeste o beatitudine amoroasă inefabilă care, odată instalată, îşi face resimţite ecourile în cutele cele mai intime ale fiinţei, 2-3 zile la rând după experienţă”.

7. Mişcarea. „Nemişcare alternând cu unduiri încetinite în care corpul celuilalt răspunde cu tandreţe şi nesaţ în simfonia unei armonii depline”.

8. Disponibilitatea amoroasă. „Nelimitată ce face posibilă o trăire erotică cu o intensitate covârşitoare, 8-10 ore în şir, în care vitalitatea erotică a celor doi parteneri, în loc să se diminueze, se amplifică, făcând să apară o organică stare de forţă lăuntrică precum şi o satisfacţie sexuală deplină”.

9. Pericolul fecundării. „Eliberarea completă faţă de orice restricţii sau tensiuni penibile, făcând posibilă o manifestare erotică sănătoasă şi exuberantă determinată de anularea oricărei limitări fiziologice prin suspendarea totală a ejaculării la bărbat, indiferent de durata contactului sexual”.

10. Ataşamentul. „Detaşarea, dorinţa transcendentă în non-dorinţă face să apară un sentiment de împăcare cu sine şi de fericire durabilă pe care o revărsăm asupra celuilalt prin duioşie, recunoştinţă şi tandreţe.

11. <u>Trezirea potenţialului mintal latent.</u> „Ascuţirea lucidităţii conştiinţei, amplificarea inteligenţei şi intuirea spiritului”.

12. <u>Potenţialul mintal.</u> „Graţie transmutării şi sublimării integrale în alte forme de energie a forţei sexuale în ambii parteneri, atât în cursul experienţei amoroase cât şi mult timp după aceea, puterea psiho-mentală este mult amplificată, aceasta determinând şi trezirea capacităţilor parapsihice latente (telepatie, premoniţie, clarviziune, intuiţie etc.); apare o stare copleşitoare de euforie afectivă şi o sintonie mărită faţă de evenimentele cu conţinut afectiv pozitiv; vitalitatea este mult mărită şi aceasta atrage după sine scăderea nevoii de somn; energia intelectuală creşte, gândirea este plină de fantezie creatoare şi deosebit de lucidă; survine o stare deosebită de disponibilitate amoroasă fără ca prin aceasta să rezulte cea mai mică epuizare (după 8 ore de trăiri erotice intense potenţa este chiar mai intensă decât la începutul experienţei, iar apetitul sexual nelimitat şi nediminuat); virilitatea masculină şi feminitatea (desigur feminină) se trezesc şi se amplifică”.

Nu există şi nu pot exista concluzii la cele 12 precepte ale orgasmului total succesiv.

Nu există decât invitaţia pentru fiecare dintre noi de a practica acest sistem. Atunci am putea învăţa că egoismul nostru este inutil şi dăunător, că noi suntem, fiecare dintre noi, doar nişte jumătăţi neîmplinite ale unor sculpturi

cărora le lipseşte marmura întregitoare, că doar pe oceanul tandreţei ne vom găsi porţiunea ce ne lipseşte, că în această lume a plenitudinii nu pot exista nici violul , nici abuzul, nici prostituţia, nici frustrarea. Şi, în sfârşit am mai putea învăţa că nu există prejudecăţi (Maya) la nici o vârstă, în nici un spaţiu geografic sau temporal, pentru nici un sex.

Doar comunicare deplină, sinceritate, adevăr şi o imensă tandreţe: în doi…

Cum se spune? amor înseamnă fără moarte şi adevăr – fără uitare (δλεθείδ).

Niciodată nu vom reuşi să-i învăţăm pe roboţi ce înseamnă dragostea. Dar nici pe clone. Şi atunci? Să încercăm să ne continuăm aventura existenţială…

Karin,

A venit vremea să-mi închei mult prea lunga mea scrisoare. Iniţial, era un jurnal terapeutic, un fel de paratrăznet pentru sufletul nemulţumit de mizeria lumii actuale dar, după ce a fost citit – primele secvenţe – de câteva persoane apropiate, s-a transformat într-o carte publicabilă în curând. Ideea de a intercala o serie de consideraţii, mai mult sau mai puţin filozofice, între scrisorile adresate ţie, Karin, mi-a venit mai

târziu ca şi transformarea jurnalului meu într-o lungă epistolă. Iată că, dintr-o joacă a ieşit o carte adesea incitantă; oricum neplictisitoare…

Mi-am propus, Karin, ca pe parcursul paginilor ce vor urma să-ţi scriu sincopat pentru ca textul meu să fie şi mai viu, dinamic, exploziv. Fiind mâncător de ardei iute mă simt bine când cerul gurii îmi ia foc, când comunicarea se face doar prin zâmbet şi privire, când simt contrastul abisal în jurul meu şi în mine însumi.

Nebun de legat! vei spune despre mine şi cred că ai mare dreptate… Când toţi oamenii normali se zbat să câştige cât mai mulţi bani sau să câştige măcar minimul necesar, când nimeni nu mai citeşte nici o singură carte, când toţi se întrec în a-şi clăti ochii pe cât mai multe canale TV, de preferinţă în acelaşi timp, fără a înţelege mare lucru dar acest aspect nu este important, ei bine, eu sunt de o seninătate serafică deşi vieţuiesc în mare sărăcie, consumându-mi timpul cu scrierea de cărţi pe care nu le va citi nimeni, în afară de tine şi de prietenii noştri. De aceea, te rog să-mi dai voie să mă simt bine parafrazându-l pe Nikolai Berdiaev după care, reflectând, sper că îi vei indica Reginei această butadă pentru a se gândi şi ea asupra potenţialei sale investiţii în mine: achiziţionarea unui sclav dar un sclav inteligent ce s-ar putea să-i înzecească investiţia iniţială…

Iată aforismul:

Dezvăluirea propriului act creator nu este un strigăt de durere, de suferinţă pasivă. groaza,

durerea, slăbiciunile, pieirea trebuie învinse prin creaţie. creaţia este, prin esenţa ei, soluţie, ieşire, victorie.

Da, pentru actuala societate eu sunt atipic dar mă simt bine astfel.

Soluţia mea de rezolvare a celor un miliard de cereri de ajutor nu este doar de a-i învăţa pe oameni modul de confecţionare a undiţelor şi pescuitul (mereu ni se aminteşte de către politicieni să nu mai cerem peşte ci să învăţăm să pescuim) ci de a-i îndemna să se schimbe privindu-se în interior.

Dar pentru a le arăta că nu-i un demagog cel ce-i îndeamnă astfel, el se supune unor experienţe limită scriind despre ele.

Lucian a plecat în Suedia pentru trei luni. Când vei veni aici vom povesti pe larg. Cosmin are deja, de curând, 24 ani. Este plecat, demult, la ţară. A devenit şi el o amintire…

A treia viaţă, pentru mine, se apropie de sfârşit. Mă pregătesc de saltul în cea de-a patra viaţă.

*

De ce încercăm, uneori, să ne motivăm existenţa prin recursul la religie?

În primul rând nu încercăm ci suntem împinşi, sau chemaţi, sau canalizaţi sau, mai exact, îndrumaţi de către o forţă situată în afara noastră, nu neapărat spre religie, în general ci, foarte concret, spre noi înşine. Este un fel de

exerciţiu la care avem acces foarte rar; ni se dezvăluie o oglindă imaginară care ni se arată, mai frecvent, prin intermediul viselor şi privind-o, ne putem vedea forma erorilor, ispitelor şi răutăţilor noastre.

După ce ne propunem, cu toată convingerea, să ne corectăm formele urâte observate în aceste oglinzi – proiecţie a sufletelor noastre, ca prin minune ne simţim uşori, senini, fericiţi, la fel ca după o partidă de amor carnal. Şi ne trezim fiind odihniţi profund, indiferent de durata somnului.

Se spune că omul ar muri dacă, printr-o metodă oarecare, i s-ar interzice să viseze.

În perioada interbelică, răspunsul de bun simţ al unor ciobani din Carpaţi la întrebarea dintr-un studiu sociologic iniţiat de suedezi („ce-i omul”) era dezarmant: „omul este om dar şi altceva, o nălucire”…

Aici este şansa noastră, a fiecăruia dintre noi. Visul, speranţa şi împlinirea reprezintă treptele unei scări pe care nimeni nu ne-o poate lua. Este cartea noastră de identitate spre o bună sănătate mintală şi fizică, colacul de salvare din infernul prezent în jurul nostru.

Doream enorm să plec, oriunde şi cât mai repede, şi îmi făcusem gânduri că voi găsi un loc, ca tăietor de lemne în Bosnia şi după un telefon, mi s-au înecat corăbiile.

Exploataţia a fost închisă din cauza căderilor masive de zăpadă. Şi curios, nu am disperat ci m-am resemnat fără să ştiu de ce…

Poate, în subconştient, am realizat că nu voi fi mâncat de lupi (deşi sunt curajos, de obicei) sau poate speram într-o minune.

Şi într-adevăr, două zile mai târziu primeam o scrisoare ce conţinea o sugestie de invitaţie în California. Am crezut că nu văd bine.

Dar mai târziu mi-am dat seama de prezenţa divinităţii în sufletul meu. De aceea trebuie să-mi continui sondarea în interiorul meu.

Binecuvântarea patriarhală a diocezei Parisului continuă cu următoarele poveţe:

” Respectă legea zeciuielii, onoreaz-o toată viaţa pentru ca ea să-ţi binecuvânteze familia şi pe tine. Îţi va binecuvânta căminul atât material cât şi spiritual”.

Karin,

Demult mă tot învârtesc în jurul cozii şi nu îţi povestesc aventura mea de viitor Guru legată de iniţierea lui Cosmin.

Da, mi s-a mai spus că aş avea talent pentru a-i învăţa pe ceilalţi de lângă mine o serie de, nu ştiu cum să spun pentru a fi precis pentru că nu este vorba numai despre abilităţi, deprinderi, mijloace… poate mai degrabă ar fi căi de urmat. Da, cred că acesta este cuvântul magic: calea (drumul)! Este cheia Tao-ismului.

Îmi place Lao-Tz. De fapt şi Iisus Christos a spus: „sunt calea, adevărul şi viaţa”.

Aceasta este cea de-a treia mea viaţă: cea de retor pe malul Danubiului. Încerc demult să-mi schimb condiţia socială şi încă nu am reuşit. Dacă am într-adevăr talentul de a-i învăţa câte ceva pe alţii acesta se datorează moştenirii mele genetice deosebite şi, extrem de limitat, şcolii actuale de pedagogie.

Dar să revin la Cosmin. După renunţarea lui la sinucidere – desigur i-am procurat cărţi despre tehnicile Harakiri şi Sepuku, despre sinuciderile rituale budiste, despre „Istoria Religiilor” – din punctul meu de vedere, parcă a înviat. Mi-a spus că vrea să o aducă pe Afrodita – probabil numele cu care se prezenta animatoarea de la „telefonul fierbinte” – la mine în apartament pentru a-şi începe viaţa carnală. Am aprobat pe loc cu gândul de a nu-l împinge spre o nouă tentativă de sinucidere dar cu speranţa că întâlnirea lor nu se va consuma la mine. Aveam pe atunci – în toamna anului 1999 – o teamă obsesivă de contaminarea cu boli contagioase. Şi într-adevăr, după ce a aşteptat-o la gară a venit plouat şi singur dar mi-a cerut, imperativ, să-i găsesc cât de repede o „domnişoară cu experienţă” pentru a-l învăţa. Şi pentru mine era ceva nou. Nu mai mjilocisem niciodată aşa ceva. Am apelat la prietenul meu, Petre, care avea şcoala de Bagdad şi o îndelungată activitate la limita legalităţii în calitate de zeţar iar el, la rândul lui, a contactat un alt prieten, Valy, fostă călăuză,

traficant internaţional, („peşte”, ce făcuse şi vreo doi ani de puşcărie). L-am cunoscut şi eu, bine, pe Valy. Un suflet mare.

Au planificat din timp întâlnirea, desigur în apartamentul meu, într-o zi de sâmbătă, în luna Ianuarie 2000. Eu tocmai plecasem dimineaţa urmând să mă întorc, duminică seara. Pe vremea aceea eram politician şi plecam pe teren în campanie electorală. Dar ghinionul a făcut să revin sâmbătă seara, înapoi, pentru că terminasem treburile.

Când să sun, aud voci şi râsete… Sun totuşi. Deschide Cosmin. Are un glas pierdut şi o faţă albă ca varul. Îmi dau seama de surpriza neplăcută produsă de apariţia mea.

Intru în living-room, salut politicos ca întotdeauna – fata nu mi se pare deosebită la prima vedere – dau mâna cu Valy - peştişorul şi îl rog pe Cosmin să mă însoţească până în baie.

- Măi Cosmin, ce facem, mai am apă caldă încă o oră şi nu vreau să o pierd. Revin peste o oră dar ai grijă să nu te blochezi cu fata…
- Nu mai fac nimic. O iau şi o duc la cofetărie.
- Cum crezi, dar eu revin peste o oră.

NETZACH*

Înstrăinarea este o grea povară dar, în acelaşi timp, şi o şansă. Ieri a ieşit soarele după mai bine de două săptămâni ploioase. Când văd cerul înnorat mă apucă durerea de gât. Este un act reflex precum cel al câinelui lui Pavlov. Soarele de octombrie este o mângâiere a

sufletului. De pe fereastra camerei mele dintr-un bloc sordid, aflat în apropierea unui complex de creştere a porcilor gigant dar închis de câţiva ani şi încă neprivatizat pentru lipsa unei staţii de epurare, situat la 2 Km de Dunăre, văd pădurea cu frunzele galbene de pe muchia dealului din faţă şi cerul albastru şi senin al unei toamne blânde şi mi se unge inima. Mă simt străin aici, în acest bloc, în acest sat situat la 12 Km Est de oraşul meu natal unde sunt şi mai străin. Deşi copiii mă iubesc (elevii mei) nu-mi doresc decât să plec definitiv, undeva departe, pentru a-mi împlini destinul. Mereu îmi amintesc de Emil Cioran. Spunea despre unguri, frumos, că sunt un popor de conchistadori deveniţi porcari, în pusta Panoniei.

Simt că sunt un etern călător legat de un loc în care nu mă acomodez.

Cu siguranţă că în urmă cu 10.000 ani strămoşii mei migrau din Câmpia Turanului, undeva spre Vest.

Sunt indo-arian pentru că grupa sângelui meu este AII.

*in ebraică=şapte,

Ce sens ar avea aceste însemnări în afară de cel terapeutic? Am observat că mă simt destins după redactarea câtorva pagini. Mai mult, chiar după citirea lor într-o stare depresivă. Recent, însă, am găsit explicaţia frunzărind un „jurnal” al unei eleve din clasa a VIII-a. Va trebui să termin repede acest roman-jurnal holografic

pentru că este extrem de necesar tinerilor de azi (şi dintotdeauna) un „ghid practic al dragostei”. Toate manualele pe care le-am văzut se referă la om ca la o maşinărie. Se detaliază, obsedant, fiecare organ şi se trece sub tăcere ansamblul acestora şi relaţiile lor. Viziunea mecanicistă, europeană, continuă să ne mutileze tinerii. Dragostea este cu totul altceva. Ea înseamnă acea privire blândă înregistrată pe retina celuilalt şi reţinută câteva zile; suspinele şi visarea, apoi conversaţia, plimbarea şi acordul fin al sufletelor deschid porţile mecanismului eternităţii.

Din nefericire fetiţele de 14-15 ani (deja domnişoare) au colegi de aceeaşi vârstă, încă nişte copilaşi. Şi ele au înflorit…

Sfântul Pavel nu a cunoscut acest gen de experienţă. Şi nici Iisus Christos.

Aseară am redescoperit farmecul textelor biblice.

Îmi va trece uşor recluziunea de aici povestind despre tandreţe şi Biblie…

Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Oricum, este un timp perfect pentru scris. În primul rând este linişte. Doar muzica plăcută a unui post de radio preferat se aude, în surdină. Apoi ideile curg, inspirate de Creator. Trebuie să recunosc că şi licoarea lui Bacchus îşi face efectul.

Cu siguranţă, există o ambivalenţă între bine şi rău. Am reflectat îndelung şi încă nu am găsit răspunsul. Probabil, de aceea mă iubeşte

Dumnezeu. Am mult „daimonion” în sinea mea dar, frecvent, găsesc calea spre lumină.

Iată câteva întrebări rezultate în urma consumului licorii îndrăgite de Iisus:

- este sau nu un păcat a consuma vin în exces?
- este beţia un lucru urât de Dumnezeu?
- este rău să fim fumători şi să nu reuşim să ne lăsăm?
- este grav să consumăm diverse droguri, să avem halucinaţii şi să nu renunţăm la această stare?
- ce înseamnă „preacurvia”?
- ce înseamnă „sabat-ul”, sâmbăta sau duminica?

Poate vom şti, cândva, sau poate nu vom şti niciodată…

Ceea ce doresc, cu mare nerăbdare, este venirea Beatrice-ei, aici, în grota mea.

M-am împrietenit, acum, în această noapte, cu tatăl a două eleve ale mele, cele mai bune. Am gustat puţin vin; (puţin mai mult) şi ne-am amintit istoria ţării şi istoria familiilor noastre.

Este, totuşi, o şansă a avea tradiţie. A fi aristocrat înseamnă nu doar a avea sânge albastru ci şi a-ţi respecta propriul cuvânt. Am donat, frecvent, sânge, şi am observat că sângele meu este roşu dar îmi respect întotdeauna cuvântul. Poate că de aceea am credit, mereu… Mă bucur că m-am născut în acest spaţiu balcanic, de tranziţie…

Karin,

A fost cea mai frumoasă aventură iniţierea „tantrică” a lui Cosmin, atât pentru mine cât şi pentru Petre şi Valy. Dar să-ţi relatez în continuare.

L-am lăsat pe Cosmin cu Vetuţa şi cu Valy iar eu am plecat la Petre să-i povestesc. Am stabilit că vor veni toţi la mine, pe seară, după ora 21:00. Am plecat la o plimbare şi, în drum spre piaţă – ceasul rău – mi-a ieşit în cale ca o zmeoaică, verişoara, mama lui Cosmin.

- Unde-i Cosmin? Mi-a aruncat întrebarea rece şi veninoasă însoţită de o privire de Anaconda.

- Nu ştiu! Am minţit cu seninătate. Vezi bine că vin dinspre şosea. Acum am sosit de pe teren şi am trecut şi pe la Petre (trecusem, într-adevăr).

- Credeam că-i la tine. L-a strigat Valy şi au pornit spre blocul tău. Vezi să nu cumva să aducă pe vreuna la tine. Dacă-l vezi, trimite-l acasă.

- Dacă este acolo, îl trimit că, oricum, eu sunt ocupat cu o baie bună.

- Bine!

Am plecat cu coada pleoştită şi la mine nu mai era nimeni. Plecaseră. M-am aruncat în vană unde am stat o oră în apa fierbinte. Duc dorul acelor băi, acum, aici, în grota mea. Am ieşit în living unde aveam două canapele şi un

televizor, cu ochii la unul din nenumăratele filme cu poliţişti care-ţi consumă timpul, inutil.

Când... aud soneria. Deschid şi-l văd pe Cosmin zâmbitor şi fericit până la cer.

- Ce-i Cosmin, ce ţi s-a întâmplat?
- A ieşit extraordinar.
- Povesteşte-mi cum s-a întâmplat?
- Am plecat cu Vetuţa imediat la Valy sau mai exact la apartamentul prietenei lui Valy care era la lucru.

Valy a stat în living şi pe noi ne-a expediat în dormitor. Acolo era întuneric. Vetuţa m-a dezbrăcat complet şi m-a tras lângă ea sub plapumă. A început să mă sărute şi apoi să mă lingă. Cred că nu au trecut două minute şi falusul meu parcă mânca foc astfel că am aterizat peste ea lucrând instinctiv cu toţi muşchii. Cred că a durat mai bine de o jumătate de oră. Eram epuizat. M-am îmbrăcat repede, s-a îmbrăcat şi ea, am aprins lumina şi am văzut o baltă de sânge în pat. L-am chemat pa Valy care a privit cu înţelegere. Mi-a spus să stau liniştit, să-mi beau cafeaua pe care mi-o făcuse că va spăla el. Apoi a uscat aşternutul cu foehn-ul pentru că urma să-i vină concubina...

- Cosmine, fă repede o baie cât mai este apă caldă! Am spus.

Din nou ţârâie soneria. deschid. Văd doi „iepuraşi" îngrijoraţi de soarta lui Cosmin, Petre şi Valy. Îi poftesc în acelaşi living buclucaş unde-i aşteptau câteva sticle cu bere.

Valy ne relatează cu lux de amănunte toată

păţania. Râdeam cu poftă. În sfârşit iese şi Cosmin din baie, roşu ca un rac. Este numai zâmbet şi fericire. Îi strângem mâna cu căldură.

Acum este unul de-al nostru. A devenit un iniţiat.

*

Am citit recent două cărţi foarte interesante:”Călătoria unui romancier în jurul lumii” de Vicente Blasco Ibaňez (despre care am mai povestit) şi „Cămaşa lui Christos” de Lloyd C. Douglas.

Coroborate cu detaliile din „Faptele apostolilor” informaţiile din aceste două cărţi primite, cu împrumut, exact la timp, au reuşit să-mi formeze o imagine mai apropiată de acea oglindă interioară în care privesc, de o vreme… Eram nedrept cu creştinismul, admiraţia mea pentru India şi religiile sale s-au diminuat considerabil iar islamul a pornit pe un drum greşit. Este necesară Hatha-Yoga, este bună abundenţa materială, este utilă tehnologia cu aplicaţii casnice dar toate acestea trebuie învelite într-o „cămaşă creştină”.

Doar ea menţine dreapta-proporţie, limita, moderaţia din noi-înşine.

Binecuvântarea patriarhală parisiană continuă astfel:

„Fereşte-ţi trupul şi spiritul de murdăria lumii. Trebuie să trăieşti în lume, nu poţi face altfel, acolo te vrea Domnul; nu trăi însă ca ea, fii diferit. Din cauza acestei maniere de a trăi ţi se

vor pune multe întrebări.

Răspunde-le, simplu, cu propriile tale cuvinte şi explică de ce ai făcut această alegere.

Fă mărturie, simplu şi fără emfază, a ceea ce tu ştii că este adevărat. Fii o binecuvântare pentru familie; fii un bun soţ, plin de iubire pentru soţia ta, fidel, onest, în toate lucrurile. Împreună creşteţi-vă bine copiii. Fii gata să intri în casa Domnului cu familia ta pentru ca aceasta dă devină familia ta eternă şi pentru ca legăturile voastre de iubire să se prelungească în eternitate.

Studiază Scriptura în fiecare zi; studiază cuvântul Domnului şi hrăneşte-te cu el pentru că el te va face să creşti şi să progresezi. Vei înţelege mai bine Planul Domnului şi-l vei pune în practică în propria-ţi viaţă.

Înaintează cu credinţă şi înţelepciune căci Domnul îţi va arăta calea. Acceptă tot ceea ce îţi va cere să faci pentru că este spre binele tău, spre progresul şi înălţarea ta, iar într-o zi, împreună cu toţi cei pe care-i iubeşti, familia ta, vei putea să împărtăşeşti bucuria înălţării, adică a vieţii în familie în prezenţa lui Dumnezeu.

Pregăteşte-te pentru aceasta…”

Mă gândesc, uneori, că nimic nu-i imposibil, la nici o vârstă. Starea noastră psihică ne dă sănătatea, bucuria de a trece peste orice obstacol, speranţa de mai bine…

Starea psihică ce se află în rezonanţă cu divinitatea…

Karin,

Iată un model de scriitură sincopată…

Iisus a spus: „fiţi trecători”.*

Cosmin nu a mai avut nici un fel de relaţie carnală cu Vetuţa pentru că ea s-a speriat fără însă a i-o arăta. În schimb, am încercat-o eu. Singura vărsătoare. Apoi Valy a exportat-o în Italia.

Cosmin s-a îmbolnăvit rău. Recent şi-a revenit după un tratament îndelungat.

Evanghelia după Toma era scrisă pe un papirus (probabil o copie) şi a fost descoperită la Nag Hammadi pe Nil, în Egipt. Mereu Egiptul!

Beatrice – doamna brună din sonete - de la care am învăţat practica tantrică, a fost la Cairo

şi Gizeh la trei luni după iniţierea mea, invitată de un prieten al ei, egiptean şi doctor în lumea aceasta vizibilă.

Mi-a povestit apoi când m-a vizitat, de ziua mea de naştere, că a fost în piramida lui Keops, în locurile sugerate de mine şi s-a simţit detaşată, senină, uşoară, liberă, euforică. Într-o încarnare anterioară a fost o prostituată sacră a templului lui Astarte (Ishtar) de la Babilon.

Acum predă psihologia sexualităţii la o mare

*Cea mai scurtă ROSTIRE din Evanghelia după Toma „Fiţi trecători" înseamnă: luaţi cunoştinţă de condiţia voastră de oaspeţi pe acest Pământ. O idee străveche în scrierile religioase: creştinul este un străin, un pelerin şi un călător. Patria sa este cerul, iar Pământul îi este doar o reşedinţă trecătoare. Parohia înseamnă „grup distinct de străini în mijlocul lumii, fără să accepte standardele acestei lumi ci doar pe cele ale lui Dumnezeu". (după W. Barclay – Analiza semantică a unor termeni din Noul Testament). universitate nord-balcanică.

- Ai observat Karin, nu am menţionat niciodată în această scriere, numele ţării noastre şi al limbii noastre materne? De ce?

- Ce vei face în Germania? m-ai întrebat.

În cea de-a 69-a Rostire a Evangheliei după Toma, Iisus a spus:,, fericiţi cei ce flămânzesc că aceia se vor sătura."

A simţi înseamnă şi/sau(?) a visa şi a vedea visul împlinindu-se, a citi semenul după privire, după zâmbet, după chip, a te lăsa purtat de curentul vieţii cu încredinţarea că vei ajunge la un liman mult dorit.

În afară de cota-parte pe care va trebui să o primeşti, împreună cu Marcel şi Regine, din

exploatarea inovaţiilor mele piramidale, sper că mă vei ajuta din nou. Limba noastră maternă merită două premii anuale esenţiale: premiul Emil Cioran pentru cartea cu cel mai mare tiraj tradusă într-o limbă de largă circulaţie şi premiul Nicu Steinhardt pentru cartea tradusă în cele mai multe limbi(indiferent de tiraj).

Eu am ales: voi trăi apostolic: Greşesc! O fac, deja. Ce este, de fapt, amorul carnal, sport sau artă? Ai zâmbit spunându-mi că sunt un performer. Te gândeai cantitativ, euforic şi foloseai, cu mare plăcere, limbajul mahalalelor colorate întunecat.

În cea de-a 112-a Rostire, în Evanghelia după Toma, Iisus a spus:,, jalnică e carnea care depinde de suflet; jalnic e sufletul care depinde de carne.”

Iată, dragă Karin, un exemplu de text sincopat.

Marii maeştri sunt scriitorii latino-americani. Ador, enorm, haiku…

HOD*

Avea dreptate Liviu Rebreanu când scria noaptea. Ideile curg. Noaptea este făcută pentru scris. Ce mai contează că vom muri mai repede. Importantă este experienţa vieţii noastre pe care o lăsăm moştenire celor ce vor veni…

Mă gândeam, în urmă cu câteva momente, la două experienţe ce au legătură doar cu ora de trezire a mea: ora 2:00 a.m., cum se spune, atunci când somnul este mai dulce! Din punctul meu de vedere, somnul cel mai dulce este după-amiaza.

Structura mea este de bufniţă. Îmi place noaptea pentru conversaţie, pentru petreceri, pentru ,,ars amandi”.

Am descoperit plăcerea iubirii cu o tânără de 21 de ani. Aveam atunci 45 de ani. Mai târziu, aveam să înţeleg că nu era prea pricepută. Cu siguranţă că este o artă esenţială dragostea pe care, din nefericire, creştinismul a ignorat-o.

A interpretat greşit una dintre cele zece porunci. Atât hinduiştii cât şi budiştii au priceput sensul şi importanţa omului ca specie de tranziţie pe Pământ.

Sexualitatea este finalitatea omului: nu ca procreaţie ci ca artă! Chiar şi islamiştii au intuit mai bine acest aspect decât creştinii. Sexualitatea nu este

*in ebraică=opt

niciodată un păcat: este natura umană.

Una dintre experienţele nocturne despre care povesteam anterior este scularea mea la ora 2:00, de către o vecină. Mereu îi voi purta o frumoasă amintire. Era relativ bătrână. Avea 43 ani, avea două fiice, una de 24 ani şi una de 12 ani, a avut doi soţi, morţi, era din zodia scorpion

şi era să mă sfâşie. Dar peştii sunt alunecoşi. De la ea am învăţat într-adevăr ,,ars amandi”. Îmi plăcea foarte mult la ea curăţenia. După fiecare partidă de amor carnal îmi lua aşternutul, îl spăla şi îl apreta. Fusese bucătăreasă. Cum se spune despre sorpioni ? ,,Frumuseţea diavolului”

7 noiembrie reprezenta, pe vremuri, una dintre cele mai importante sărbători din republica noastră. Era Ziua Marii Revoluţii din Rusia. Ce departe sunt, acum, acele vremuri…

Scriu pentru prima dată în noua locuinţă: o cameră pătrată din căminul cultural. Azi a căzut prima zăpadă. Mult prea devreme. Semănăturile cuprind doar 5% din suprafaţa ţării. Anul viitor va fi, din nou, catastrofal. De ce mă interesează aceste mărunţişuri? Poate din inerţie… Am reuşit să ating două obiective în ultimele zile. M-am mutat din acel bloc sordid unde locuiam în acelaşi apartament cu o familie de tineri care nu căpătaseră reflexul de a pune apă la toaletă după folosire, singur, aici, la cămin, având acces la o fosă septică, afară, sub cerul liber pentru că acoperişul a fost furat, dar o fosă septică cu ziduri care protejează, puţin, de vântul dinspre răsărit. Oricum, mă simt perfect în mijlocul naturii. Ceea ce suport, din ce în ce mai greu, este doar jungla oamenilor. Sunt sigur acum: am sânge de explorator.

Al doilea obiectiv fericit este revenirea speranţei în sufletul meu. Am aflat că aş avea posibilitatea de a lucra la exploatarea pădurilor în Yugoslavia, la frontiera cu Bosnia, unde au fost

purtate lupte crâncene. I-am comunicat ieri lui Valentin, managerul meu literar, intenţia de a continua cartea de faţă <<Trăind insular>>, în Yugoslavia. A fost încântat. Cred că voi pleca împreună cu Lucian, prietenul meu ce m-a stimulat să scriu aceste însemnări. Noi doi suntem nişte veterani. Dar numai aici, în nordul Dunării, întrebarea cheie la angajare este vârsta, Niciunde, altundeva. Mă aflu într-o stare de sărăcie lucie. Şi m-am plictisit de a lucra în învăţământ. Nu văd finalitatea acestei munci în sistemul nostru. Nu mai cred demult într-un model vetust, depăşit, non-creativ. El a început, deja,să devină, pentru mine, o amintire…

Karin,

Te aştept să revii din Germania, cu sufletul la gură. Am speranţa că mi-o vei găsi pe Regine. Am vorbit la telefon cu fiica ta. Şi ea te aşteaptă cu nerăbdare. Oricum, pentru mine a fost benefică această nemulţumire autumnală: s-a metamorfozat într-o carte la care am început să ţin mai mult decât la cele anterioare. Aşa că mai lasă-mă să-mi debitez, gândurile, îndoielile şi speranţele pentru că, întâlnindu-ne într-un interval de timp foarte limitat, vom povesti doar, foarte concret, despre afacerile ce se cer

rezolvate în curând.

Uneori, pentru a reflecta profund, avem nevoie să revedem textele fundamentale cum ar fi <<Imnul creaţiunII>> din Rig-Veda...

Dar de ce să reflectăm? Şi de ce profund? De ce nu ne putem mulţumi cu câte o beţie cruntă? De ce refuzăm drogurile? De ce nu acceptăm cea ce ni se oferă?

La multe întrebări nici nu trebuie să răspundem, vreodată. Cum spunea Cornelius Castoriadis, este mai important să ştim să punem întrebări şi să vrem să o facem pentru că răspunsurile ar putea fi multiple. Dar iată textul încântător al ,,Imnului creaţiei”: ,, Atunci nu era nici nefiinţă, nici fiinţă; nu era văzduhul, nici cerul cel depărtat! Ce acoperea? Unde? Sub a cui ocrotire erau apele? Era oare un adânc fără fund? Atunci nu era moarte, nici nemurire, semnul nopţii şi al zile (încă) nu era.

Liber sufla fără suflare acel Unu; mai presus de el nu mai era altceva.

La început era întuneric învăluit de întuneric; acest Tot era o întindere nedesluşită de ape.

Germenul care era ascuns în haos, acest Unu s-a născut prin puterea căldurii.

La început s-a ivit deasupra acestuia, dorinţa care era cea dintâi emanaţie a spiritului…”

În data de 13 Ianuarie, anul acesta, mi s-a arătat CALEA pe care va trebui să pornesc. Până în această zi sufletul mi-era neclar: aş fi propus

doar experimentul yoghin, dar fără creştinism. Mă simţeam, totuşi, străin printre bonzii raşi pe cap. Devoţiunea din mine dorea să-i aducă ofrande lui Iisus Christos dar se împiedica de cel mai împietrit zid al istoriei religioase: ierarhia bisericii, a tuturor bisericilor creştine. Şi, ca prin minune, după rezolvarea în lanţ a unor probleme nesperate, paşii mi-au fost purtaţi spre o librărie unde am achiziţionat două cărţi: „Atlantida” de Edgar Cayce şi „Evanghelia după Toma”. În seara aceleiaşi zile răspunsul mi se întrezărea. Într-una din nopţile care au urmat mi se confirma, printr-un vis, intuiţia iniţială: drumul meu spiritual va fi un sincretism dintre creştinismul tomait cu o pronunţată nuanţă gnostică şi metoda yoghină; starea mea financiară va fi relativ modestă, în plan personal, pentru că imensele venituri obţinute din lucrarea spiritului vor fi donate, cu bucurie şi existenţa mea în cea de-a patra viaţă va reprezenta un perpetuu pelerinaj. Nu ştiu nimic despre vise. Te voi ruga să-mi dai cărţi pentru a încerca să înţeleg… Sau poate că este mai bine să nu înţeleg?

*

Redescoperirea lui Iisus a fost o binecuvântare pentru mine. Şi nu mi se putea întâmpla decât în această toamnă a celui de-al doilea an al mileniului nostru, în acest spaţiu izolat într-o vale, de altfel frumoasă, nu departe de bătrânul Danubiu. Aveam nevoie de un alt

viitor decât cel trăit în mod real, acum, şi nu-l puteam vedea decât în mine-însumi. Dar îmi trebuia o călăuză care să mă conducă prin labirintul din mine. Şi am găsit-o…

„Împărtăşeşte-ţi sentimentele în fiecare zi cu Tatăl Ceresc, bucuriile şi durerile. Cere-i sfat, ajutor şi sprijin, dar mulţumeşte-i, învaţă să fii recunoscător pentru ceea ce face pentru tine şi cu ajutorul lui, îţi făgăduiesc, vei înfăptui miracole, nu spre gloria ta ci spre gloria Lui. Tu vei fi servitorul, slujbaşul, acolo unde-ţi va porunci el. Pregăteşte-te pentru toate acestea. Îţi făgăduiesc că te vei ridica în dimineaţa zilei învierii celor drepţi, împreună cu familia ta şi vă veţi înălţa la ceruri unde Domnul vă aşteaptă. Ai deci încredere în el; mergi în dreptate, ştiind cât de mult te iubeşte;împărtăşeşte-ţi mărturia şi o vei vedea crescând; împărtăşeşte tot ce ai primit aşa cum Domnul o face cu tine şi într-o zi, împreună cu toţi cei dragi, vei primi recompensa fiilor fideli.

Onorează preoţia pe care ai primit-o şi pe cea de-a doua pe care urmează să o primeşti foarte curând. Trăieşte demn pentru ca ele să fie folosite corect, în felul în care Domnul le vrea folosite şi vei primi toate binecuvântările promise. Sprijină-te pe credinţă şi fidelitate.

Te binecuvântez să ai putere fizică şi spirituală, să generezi binele în jurul tău. Te binecuvântez să fii un învăţător pentru cei ce te înconjoară, plin de răbdare şi credinţă. Ţine minte, nu poţi schimba pe nimeni pe acest

Pământ, singurul om pe care îl poţi face să se schimbe eşti tu-însuţi.

Purcede deci şi ţine minte cât te mult te iubeşte Domnul.

În numele său îţi dau această binecuvântare; în numele Domnului nostru Iisus Christos. Amin."

Semnează Michel Cunche,

Patriarh

În aceşti 11 ani scurşi de la Binecuvântarea patriarhală pariziană am străbătut ,,deşertul", m-am afundat în infern, m-am complăcut să trăiesc larvar dar, de puţin timp, am înviat... Cred că aveam nevoie de acest drum pentru a putea porni, acum, spre împlinire...

Karin,

Deşi mi s-a deschis pofta de conversaţie cu tine prin intermediul acestui jurnal, va trebui, totuşi, să pun punctul final nu doar pentru a-mi respecta simbolistica sugerată ci şi pentru a-ţi livra o carte(?) încheiată pe care, eventual, să o poţi duce în Germania.

Prima lovitură de balon ai dat-o tu, vara trecută, la Lucian, prin împrumutarea cărţii

Metafizica sexualităţii a lui Julius Evola.

A doua lovitură stimulatoare a fost cea a lui Lucian, în octombrie. Şi iată că au ,,zburat” aproape patru luni concentrându-mi gândurile la acest jurnal. Îmi place titlul : <<Trăind insular>>. De fapt, a scrie, pentru mine nu înseamnă un travaliu neplăcut decât înainte de a mă aşeza la masă. După aceea parcă aş intra în priză. Cuvintele îmi curg în cascadă dar ceea ce mă încântă la nebunie este starea euforică de după terminarea paginilor redactate. Cam la fel ca şi după acel sport carnal pe care ar trebui să-l considerăm artă.

Azi suntem în 26 Ianuarie. Zi bogată în semnificaţii: naşterea tiranului executat în ziua de Crăciun; ce mult este de atunci(!); ziua Australiei şi ziua Indiei.

Nu pot să nu amintesc contribuţiile celor aflaţi în apropierea mea care m-au încurajat cu sfaturi, cu vorbe bune, cu sufletele deschise şi trebuie să recunosc, cu infinită recunoştinţă, cu o mâncare caldă alături de o ţuică de Zalău sau un vin de Salcia atunci, în perioada mea de cea mai cumplită sărăcie…

Avem, fiecare dintre noi, perioade existenţiale când Dumnezeu ne pune la încercare.

Pentru că, de fapt, problema esenţială nu este de a mânca mult sau puţin, de a avea bogăţii, palate, pământuri sau nu ci de a reacţiona la fel în ambele situaţii: cu detaşare.

Asta nu înseamnă indiferenţă ci calm,

încredere, seninătate. Toate se datorează credinţei. Avem nevoie de Dumnezeu…

Nu de biserică – de nici o biserică – nu de preoţi, nu de înalţi ierarhi, nu de stâlpi ai societăţii, de nimic din toate acestea pentru că nu reprezintă nimic, pentru mine.

Maya – iluzie! Doar prietenie: acea mână care te prinde şi te trage din vârtejul final şi o alta care te usucă, te hrăneşte şi-ţi aşteaptă povestirea. Va trebui să învăţăm să murim pentru semenul nostru: dezinteresat.

Dumnezeu mi-a dat şansa să vă întâlnesc, Karin, pe voi toţi chiar în momentul astral. Deşi este plicticoasă, enumerarea este necesară: Valy, Armand, Lucian Resmiveş, Adrian Norocel, Aurel Pera, Valentin Vasilescu, Petre Gruescu, Costel Roşca, Nicu Ţenea, Jean şi Iulian Gogârlă şi desigur voi doi, prietenii mei germani, Marcel şi Karin…

Dacă ţi-a plăcut acest jurnal, Karin îmi vei da un semnal pentru a continua. Până atunci ar fi frumos să reflectăm puţin la aserţiunea lui LAMARTINE din „Primele meditaţii poetice” care preciza:” limitat prin natura sa, infinit în dorinţe, omul este un zeu căzut care îşi aminteşte de ceruri”.

Acum ştiu… va urma o nouă carte: „Mângâind flacăra”

editura: RoGrup

www.rogrup.net

design: vio © design
concept: creative view design © cvd
coperţi: Viorel Cristian Pavelescu

TRĂIND INSULAR

ALEX AMOQ

vio © design
creative view design © cvd

Editura: RoGrup